

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Duben 2022

Ročník 3, číslo 18

**Původce života jste zabili,
Bůh ho však vzkřísil z mrtvých
a my jsme toho svědky.
(Sk 3,15)**

OBSAH

Kristus, náš pastýř Ch. Spurgeon.....	3
Kristus vstal z mrtvých!	4
Velikonoční modlitba G. Szikszai.....	7
Tajemství Syna Božího J. Karafiát.....	13
Nezapomínej, že staré pominulo	19
Kristovo zmrtnýchvstání J. Hus.....	21
Jákobovo proroctví	28
Uvidí, koho probodli	40
Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví.....	50

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022

KRISTUS, NÁŠ PASTÝŘ

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – zde.

Kristus se zjevuje jako pastýř svým vlastním ovcím, nikoliv jiným. Jakmile se objeví, jeho vlastní ovce ho poznávají. Důvěřují mu a jsou připravené ho následovat. On je zná a ony znají jeho. Existuje mezi nimi vzájemné poznání a stálé spojení. Jediným znakem, jistým znakem, neomylným znakem znovuzrození a přijetí je tedy upřímná víra v ustanoveného Vykupitele. Čtenáři, jsi na pochybách, nejsi si jistý, zda neseš tajné znamení Božích dětí? Pak ať neuplyne ani jedna hodina, kdy neřekneš: „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce“ (Ž 139,23).

KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH!

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Velikonoční neděle je každý rok pro mnoho lidí velikým svátkem. Miliony si připomínají vzkříšení Ježíše. Mnozí ten den označují jako největší křesťanský svátek. Pro některé lidi to znamená jediný den v roce, kdy přicházejí do církve. Křesťané v prvním století ovšem tyto události pravidelně každý rok *neslavili*. Každoroční slavení tohoto svátku je lidskou tradicí, která byla zavedena až někdy ve druhém či třetím století. Církve, které se drží novozákonní tradice, nemusí oslavovat Velikonoce jako náboženský nebo dokonce křesťanský svátek. Podobně jako církev v Jeruzalémě se drží učení apoštolů (Sk 2,42) a toho, co apoštol Pavel učil o náboženských svátcích (Ga 4,9–11). Dávají také pozor na Ježíšovo varování před lidskými tradicemi (Mt 15,9).

Tyto skutečnosti nijak nesnižují hodnotu nebo význam Kristova vzkříšení. Kristovo vzkříšení je nejdůležitější událostí v křesťanství a v celých dějinách. Musíme o něm přemýšlet. Musíme uvažovat o jeho důsledcích, a to mnohem častěji než jednou za rok. Vzkříšení Pána Ježíše Krista je důvodem, proč jsme křesťané, proč se pravidelně scházíme ke společnému uctívání a ke slavení Památky Páně, proč věříme Božímu slovu a proč chceme šířit evangelium do celého světa.

Zpráva o vzkříšení je zapsaná, stejně jako zpráva o ukřižování, všemi evangelisty. Jejich popisy se v některých detailech mírně liší. Mnozí lidé tuto skutečnost považují za důkaz nepravdivosti evangelíí a říkají, že evangelia byla napsána na objednávku. Ovšem opak je pravdou. Stačí si vzpomenout na dobu nedávnou, kdy v naší zemi vládli komunisté – učebnice dějepise byly tehdy psané na objednávku vládnoucího režimu a co nebylo schválené cenzurou, nesmělo vyjít. Tehdy byly všechny události v různých učebnicích popsány stejně. Husité byli revolucionáři. Nikdo z nás se tehdy nedozvěděl

o tom, že milovali Krista a Boží slovo. Jan Ámos Komenský byl pedagog a humanista, ale místa v jeho knihách, která se zabývají náboženstvím, nesměla vyjít. Že to byl oddaný křesťan a pastýř církve se nikdo nedozvěděl.

Vidíme tedy, že rozdílnosti v popisu ukřižování a zmrtvýchvstání ukazují na to, že evangelia jsou zprávami očitých svědků. Potvrdil by to každý policista, který někdy vyslyšel více svědků jedné události. Německý historik Hans Stier prohlásil: „To, že prameny popisující zmrtvýchvstání Ježíše obsahují nejasnosti v určitých událostech, je pro historika důkazem jejich věrohodnosti. Pokud by byly dílem církve nebo nějaké skupiny lidí, jistě by zpráva byla kompletní a shodná. Z tohoto důvodu každý historik bývá obvykle skeptický, pokud jsou zprávy o nějaké významné události bez jakýchkoliv nejasností.“

Zmrtvýchvstání je základem naší víry (Ř 10,9). Co by to znamenalo, kdyby Kristus nebyl vzkříšen? Boží slovo říká:

A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! (1 K 15,14–19)

Pokud by tedy Kristus nebyl vzkříšen:

- *Je kázání evangelia zbytečné* (1K 15,14) – kázání apoštolů je bez jakéhokoliv smyslu a významu, protože to není nic víc než pohádka nebo vymyšlený příběh.
- *Naše víra je marná* (1K 15,14) a bezvýznamná. Kvůli své víře chceme žít ve lži a naše životy a skutečnost, že jsme uvěřili, nejsou pravdivé.
- *Apoštolové byli lháři* (1K 15,15), když přísahali, že Ježíš vstal z mrtvých (Sk 2,32), když tvrdili, že čtyřicet dní po jeho vzkříšení s ním jedli a pili (Sk 10,39–41). Není možné, že by se mylili, nebo byli oklamáni, ale znamená to jediné – buď mluvili pravdu, nebo byli těmi největšími lháři a podvodníky.

- *Jsme ztraceni ve svých hříších* (1K 15,17), protože ten, který zemřel na kříži, byl lhář nebo blázen. Kromě toho také nikdo nemůže za své hříchy přinést Bohu takovou oběť, která by byla svatá a bez poskvrny, aby tak sám sebe vykoupil.
- *Věřící budou pohlceni smrtí* (1K 15,18), protože uvěřili ve falešného zachránce, jejich hříchy nejsou odpuštěné, žijí ve svých hříších a nemají žádnou naději.
- *Křesťané jsou nejubožejší lidé* (1K 15,19), protože věří lži, jejich víra v Krista je odvádí od mnoha světských žádostí, jsou to hlupáci, kteří kvůli této lži dovolí lidem, aby se jim posmívali kvůli víře, nebo je dokonce pronásledovali.

Vzkříšení je jádrem křesťanské víry. Jestliže Ježíš nevstal z mrtvých, potom nemůžeme být křesťané. Jako historická událost má vzkříšení věčné důsledky pro věřící i nevěřící. Pro věřící je vzkříšení klíčovou událostí v dějinách a nikdy by neměli odvrátit svůj pohled od této skutečnosti. A důsledky vzkříšení by se měly projevovat v našich životech. Ukazuje tedy náš život na to, že sloužíme vzkříšenému Pánu a Spasiteli? Jsme plni naděje, pokoje a síly, která je dána křesťanům právě díky skutečnosti a moci vzkříšení Krista?

Nevěřící potřebují pečlivě zkoumat důležitost vzkříšení, protože vzkříšení je důkazem Ježíšova Božství a ukazuje na to, že má všechnu moc a autoritu (Ř 1,4; Mt 28,19; Sk 2,36). Vzkříšení je známkou pravdivosti toho, co Ježíš vyučoval:

- Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne (J 14,6).
- Jeho krev byla prolita na odpuštění hříchů (Mt 26,28).
- Přišel, aby přinesl hojnost života (J 10,10).
- Odešel, aby pro nás připravil místo, kde budeme přebývat spolu s ním (J 14,2).
- Znovu se vrátí (J 14,3).
- Lidé budou vzkříšeni z mrtvých a potom bude soud (J 5,28-29; 12,48).

Jestliže Ježíš vstal z mrtvých, potom v něj musíme věřit (J 8,24).

VELIKONOČNÍ MODLITBA

György Szikszai

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Naučení

Veliká noc je nepochybně vedle dne Páně nejstarší křesťanská slavnost. Je to slavnost velmi radostná, neboť nám připomíná události, které jsou základem víry, potěšení, naděje a spasení křesťanů, totiž zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Velikou radost nám působí jeho vtělení a zjevení se světu, veliké blahoslavenství nám vzešlo, když nám jasně zjevil cestu spasení, dal sliby a přikázání, a ukázal příklad, když za naše hříchy obětoval sebe; avšak toto vše by vykonal nadarmo, kdyby zůstal v smrti, neboť tak by naše naděje a spasení nemohly být postaveny na něm. Teprve jeho zmrtvýchvstání nám zpečetilo naši spásu a veškeré dílo Boží milosti, proto má být slavnost Kristova zmrtvýchvstání nade vše radostná.

Ale nemáme se v tomto čase radosti radovat tělesnou světskou radostí, a trávit tyto svaté dny jídlem, pitím, tělesnou rozkoší, kratochvílemi, hrou, veselým společenstvím, návštěvami, divadly, prázdnými řečmi, jak mají ve zvyku světiti tyto i jiné svátky synové světa, nýbrž v duchovní radosti, radosti v Pánu, která by vyplývala z rozvažování nad Božími dobrodiními v díle vykoupení, které nám Bůh prokázal, konkrétně pak ze zmrtvýchvstání Ježíše Krista a drahých duchovních darů, které z něj pramení. Křesťan má tedy v tento svátek uvažovat, jak vzácné prameny drahých a obcerstvivjících potěšení a požitků mu prýští z Kristova zmrtvýchvstání.

1. Kristovo zmrtvýchvstání oživilo, potěšilo a naplnilo smělostí jeho učedníky. Jak v žalostném stavu se nalézali, jak se cítili zklamáni ve své naději, když jejich mistr byl zajat, odveden a usmrčen. Vše se jim zdálo zmařeno, vše pro ně bylo ztraceno, jen jejich

nepřátel, kteří zvítězili, se radovali. Jak se to vše ale změnilo Kristovým zmrtvýchvstáním! Truchlící a klesající srdce učedníků se pozvedlo, jejich hynoucí naděje ožila, takže se utvrdili v učení Kristovu, jejich nepřátele to srazilo, naplnilo hrůzou a zmařilo to jejich domnělé vítězství.

2. Kristovo zmrtvýchvstání dosvědčilo, že je Syn Boží. Vždyť právě proto jej Židé usmrtili, že se prohlašoval za Syna Božího (Mt 26,63–66). Ale Bůh jej vzkřísil ze smrti, ke které byl odsouzen kvůli svému vyznání, a tak zjevně dosvědčil, že Ježíš mluvil pravdu, když byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího syna (Ř 1,4). Proto si z Kristova zmrtvýchvstání může být křesťan jist tím, že ten, v koho věří, má naději a je důvěryhodný, není to pouhý člověk, nýbrž Syn Boží, který může zachovat i spasit.

3. Kristovo zmrtvýchvstání je svědectvím všemu, co během svého života učil, mluvil a zaslíbil; to vše je pravda a vyplní se to. Neboť kdyby byl svědce a zvěstoval by bludné, falešné učení, nepochybně by jej Bůh nepotvrdil vzkříšením z mrtvých, ale zanechal by ho ve smrti jako mnohé jiné svědce před ním i po něm. Proto všechna zaslíbení, která učinil o spasení těch, kdo v něho věří, jsou pravda a naplní se.

4. Kristovo zmrtvýchvstání přináší jistotu toho, že jeho utrpením a smrtí je učiněno zadost Boží spravedlnosti na našem místě a že Bůh je skrze něho s námi smířen. Byl naším zástupcem, a zástupce nebývá propuštěn, pokud není dáno plné zadostiučinění. Ježíš Kristus byl slavně a mocně propuštěn ze žaláře smrti, do něhož byl uvržen pro naše hříchy, čímž nám dává nejpevnější záruku, že je za nás dáno plné zadostiučinění, a že tedy skrze něho můžeme jistě očekávat Boží milost, odpuštění hříchů a věčný život.

5. Zmrtvýchvstalý Ježíš je pro nás prorokem a učitelem, jenž nás učí a dává nám moudrost ke spasení; je naším strážcem, přímluvcem a zástupcem, k němuž můžeme přicházet s důvěrou, když se bojíme hříchu a Boží spravedlnosti; je naším milostivým a mocným králem, jenž nás chce i může ochránit proti všem nepřátelům, chce a může nám být nápomocen, budeme-li na něj spoléhat.

6. Ježíš Kristus svým zmrtvýchvstáním přemohl smrt, a když roztrhal její pouta, vítězně vyšel z její moci. Přemohl pokušitele,

neboť ačkoliv ten proti němu vedl veliký boj, způsobil mu mnoho bolesti a dosáhl dokonce toho, že Ježíš byl zbaven života; nic mu to však neprospělo, neboť Ježíš přijal třetího dne skrze své vítězné zmrtvýchvstání nový a slavný život. Jelikož ale byl Ježíš naším zástupcem a vše na místě našem vykonal, proto je i vítězství, které vydobyl nad smrtí a hříchem svým zmrtvýchvstáním, naše vítězství. Proč bychom se tedy obávali smrti a hříchu, když jsme obojí přemohli zmrtvýchvstáním Ježíše Krista? Obojí je sice ještě naším největším nepřitelem, avšak nepřitelem přemoženým, takže sice ještě může způsobit mnoho bázně a bolesti, ale uškodit v pravdě už nemůže.

7. Poněvadž Kristus vstal z mrtvých, může i nám nyní udělit moc a sílu k duchovnímu zmrtvýchvstání, tedy ke znovuzrození a k posvěcení; může nám dát Ducha svatého, který by nás v tom přiváděl k větší dokonalosti. „Beze mne nemůžete nic,“ pravil tento Spasitel (J 15,5). Kdyby zůstal v smrti, nemohli bychom od něj získat moc k ničemu dobrému, a na věky bychom zůstali v moci hříchu a smrti. Poněvadž ale vstal z mrtvých a je živ, může i nám dát moc k duchovnímu životu.

8. Kristovo zmrtvýchvstání nám může poskytnout dokonalé potěšení v každém našem soužení a utrpení, neboť nás ujišťuje životem našeho Vykupitele, k němuž se s důvěrou obracíme ve všech svých potřebách, a jeho všemohoucností, se kterou nám vždy pomáhá, a zbavuje nás zlého. Ó, kdyby mnohému opuštěnému sirotku vstal otec, matka, dobrodinec z mrtvých, aby mu z jeho bídy pomohli: jakou radostí a potěšením by mu to bylo! Mnohem větší radost a potěšení nám ale činí zmrtvýchvstání a život našeho Vykupitele, Spasitele a Zástupce. Obzvláště nás ale potěšuje Kristovo zmrtvýchvstání v našem zoufalém volání tím, že skrze ně jasně vidíme, jaký je konec tohoto zoufalství. A hle, jak ten, který je naší hlavou, nevýslovně trpěl, jak byl zdeptán až do nejohavnější a neukrutnější smrti, a jak to všechno radostně a slavně skončilo! I my můžeme očekávat takový konec vlastních utrpení a soužení, když ho budeme následovat.

9. Nakonec, Kristovo zmrtvýchvstání nám dává jistou naději našeho budoucího zmrtvýchvstání nejen proto, že již v osobě Kris-

tové spatřujeme oslavu a vzkříšení své lidské přirozenosti, nýbrž obzvláště proto, že poněvadž je Kristus naší hlavou, my pak jsme skrze víru v něho jeho údy, není tedy možné, aby po jeho zmrtvýchvstání nenásledovalo naše zmrtvýchvstání. I bezbožní, zlí lidé všichni vstanou z mrtvých; ale ne mocí zmrtvýchvstání Kristova, nýbrž je vzkřísí hněvivá spravedlnost Boží k potrestání. Věřící pak vstanou z mrtvých mocí zmrtvýchvstání a života Kristova, aby spolu s ním měli blahoslavený a slavný život na věky věků.

Tato dobrodiní plynou z Kristova zmrtvýchvstání. Neměla by se duše křesťanská radovat při rozjímání nad nimi? Jestliže nám působí radost marný a prchavý pozemský užitek, zdali nás nemá povzbuzovat k radostnému plesání tento duchovní dar, který nás vede k věčnému blahoslavenství? To je pravá velikonoční radost, když přemýšlíme o těchto slavných skutcích a radujeme se ve své duši, s vděčností vzdáváme chválu Bohu a Ježíši Kristu, a probouzíme se k další chvále a dobrořečení.

Modlitba

Ó, velebný a důstojný Bože, hojný v milosrdenství a v spravedlnosti, který jsi nejenom začal dílo našeho vykoupení, ale přivedl jsi ho také k dokonalosti skrze svého svatého Syna. Podrobils jej pro naše hříchy mnohým utrpením, pohaněním, svírání duše i těla a nakonec i hořké smrti; potom jsi jej ale vzkřísil z mrtvých k slávě své a k naší věčné radosti.

Ó, jak v tom září tvá sláva, Pane Bože a věčný Otče, že jsi svého svatého Syna, který tě oslavil na zemi a proto, aby dokonal dílo, jež jsi mu svěřil, mnoho pracoval, trpěl, byl pohaněn, usmrčen i zabit a započten mezi mrtvé, nenechal v bídě a potupě, nevydal jsi ho v porušení těla, ani jsi neopustil jeho duši, nýbrž s velikou mocí a slávou jsi ho vyvedl ze smrti a z hrobu a tím jsi dosvědčil, že je to tvůj milovaný Syn, v němž jsi našel zalíbení.

Jaká to radost nastala nám bídným a hříšným lidem, že jsi našeho zástupce propustil ze žaláře, do něhož byl uvržen naše pro dluhy, že jsi ho vyvedl z vězení smrti, do něhož upadl pro naše nepravosti,

neboť tím jsme ujištěni, že cele zaplatil naše dluhy, dokonale zahladil naše nepravosti, smířil tebe s námi, tak že skrze něho docházíme odpuštění hříchů a spasení.

Proto se i má duše raduje v tobě, v Bohu, svém Spasiteli. Chválím a oslavuji tebe, jenž jsi v mém spasení dokázal, jak jsi slavný a podivuhodný. Vzkřísil jsi z mrtvých svého svatého Syna, aby byl živ můj nejvyšší prorok a učil mne svým svatým Slovem a Duchem; aby byl živ můj nejvyšší strážce a očistil mne a požehnal; aby byl živ můj král a ochraňoval mne i řídil; aby byl živ můj Vykupitel a Spasitel a ode všeho zlého mne vysvobodil i spasil. Pochválen a zveleben buď za to, že jsi mi takto připravil spasení skrze smrt svého svatého Syna, a že mi takto dáváš také jeho život.

Dej mi tedy, ó Bože, spasení mého, abych mohl tohoto svého pro mne usmrceného, ale potom zmrtevýchvstalého a nyní slavně živého Spasitele obejmout pravou vírou, přijít k němu a stále se ho držet, jeho smrtí a zmrtevýchvstáním se mocně utěšovat ve své smrti, v hříchu a v ztracenosti se mocně a zakoušet ve své smrti obnovující a posvěcující posilu.

Chválím a vzývám i tebe, Pane Ježíši, kníže života mého! Ač tě Bůh Otec vzkřísil, aby se ukázalo, že on, jako Soudce, je uspokojen tvým zadostiučiněním na našem místě, přece však vím a věřím, že jsi svou vlastní silou a mocí vstal z mrtvých, neboť jsi měl moc položit svůj život a moc vzít ho zase zpět. Jako jsi ze své svobodné vůle umřel za nás a nikdo ti tvůj život nevzal, ale sám jsi jej položil, tak mocí vůle své jsi opět oživil své mrtvé a do hrobu vložené tělo, neboť jsi pravý Boží Syn a pravý člověk a tak jsi smrtelnou část své lidské přirozenosti vydal na smrt, a potom jsi ji svou božskou mocí vzkřísil z mrtvých.

Ó, jak veliké je to blahoslavenství, že mám tak mocného a slavného Spasitele, jenž mohl tak mocně odejmout vítězství smrti a osten hrobu! Jak veliká je to radost a obveselení pro mne, že jsi živ, ty můj Vykupiteli, který jsi za mne umřel! Neboť když jsi byl připraven za mě zemřít, neměl bych také očekávat, že vstaneš z mrtvých a budeš živ na věky věků? Vykonal jsi to nejtěžší ze své lásky ke mně, proč bys tedy nevykonal i to, co je mnohem snad-

nější? Bylo těžké mě vykoupit, neboť jsi kvůli tomu musel hodně pracovat, trápit se a mučit! Potil jsi krev, byl jsi bičován, ukřižován, musel jsi zemřít; avšak když jsi tímto vším vítězně prošel, je pro tebe nyní snadnější zachovat mne, svého vykoupeného věrného, skrze víru až do konce spasení, které jsi mi připravil svým utrpením, svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním.

Proto se tě budu držet a bude čekat na svou spásu. Neboť že jsi mi připravil spasení, to z tvého zmrtvýchvstání vím a vidím jistě. Vidím i to, že tvá zaslíbení jsou pravdivá, a ty je těm, kdo v tebe věří, splníš. Vidím dále z tvého zmrtvýchvstání, že jsi přemohl smrt a toho, který jí vládl, totiž ďábla, velikého nepřítele mého spasení jsi porazil. Vidím, že jsi mne vzkřísil ze smrti v hříchu, a že mě můžeš zachovat v duchovním životě, očistit od mých hříchů, vysvobodit z mých úzkostí a bídy, vzbudit z časné smrti a přivést pod vládu věčné blaženosti. V tebe doufám a na tebe se spoléhám, ó můj Spasiteli, jenž jsi za mě zemřel a slavně vstal z mrtvých!

Proto i ty, ó přeslavný a přelaskavý Ježíši, neopouštěj mne, svého hříšného služebníka, který v tebe věří, doufá a nachází v tobě potěšení, ale oživuj mě a podpírej mocí své předražené smrti, slavného zmrtvýchvstání a svého života. Buď se mnou v pokušeních, nedej mi zahynout v hříších, nedej mi upadnout do nebezpečí zatracení. Posiluj mě v životě, občerstvuj mě v smrti, opatruj mě v hrobě, duši mou po smrti i tělo mé po zmrtvýchvstání korunuj věčnou slávou a blahosladenstvím v svém svatém království. Amen.

TAJEMSTVÍ SYNA BOŽÍHO

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. (Lk 10,22)

Když pak, milí v Kristu přátelé, chápu tato slova, a když se zde vede spor, zda má být teologická fakulta na univerzitě zařazena stejně jako ostatní fakulty, právnická, filosofická, lékařská, tak musím poctivě doznat: Nemá být zařazena. Proč? Protože se s ní ty nejvlastnější věci mají jinak, než se mají věci ostatních fakult. Nač jsou ostatní? Aby si hleděly přísné vědy, souhrnu poznání, jehož se můžete dobrat svým zdravým, bystrým rozumem. Copak se to s bohoslovím nemá zrovna tak? „Nemá“, povídá Pán Ježíš. Vlastní obsah bohosloveckých věcí je takový, že vy vědecky nepořídíte nic. To zaráží mnohého prostého a upřímného milovníka Slova Božího.

Copak tu není církevní historie, církevní právo, studium biblických jazyků? Ano, ale jak dalece je výklad Písma svatého věda, to patří na fakultu filozofickou, církevní právo fakultě právnické, církevní historie fakultě filozofické a ze všeho pak vám zbude ten nebeský Pán ve své svrchovanosti. Co svedete s vědou? Kdo to prozkoumá? Myslíte si, že zde něčeho dosáhnete svým rozumem? To jste na omylu. Zde rozhoduje Boží milost, ať jste učení nebo neučení.

To je obsah toho, co chci dnes s pomocí Boží předkládat k našemu budování, a dělím to na čtvero částí.

I. Přirozená známost Boha

Všichni přirozeně řeknou: „Vždyť my toho nebeského Otce dobře známe a my ho ctíme! Vždyť se stále modlíme: Otce náš!“

Když jdete v Praze Jeruzalémskou ulicí a zastavíte se před židovským chrámem, tak tam čtete nápis: „Zdali není otec nás všech

jeden?“ A vy řeknete: „To je na vlas to, co vykládáme: Všichni jsme děti nebeského Otce.“ Ale Kristus zde říká pravý opak: „Nikdo neví, kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“

Není to tak, jak si myslíte, a proto to také máte na světě, jaké to máte, že věci chápete takto. Ale kdyby se vám stala milost a vy poznali, co můžete poznat, to byste se teprve potěšili. A o to nám jde.

Vy že ho znáte, toho nebeského Otce? Tak se na vás podíváme. Jaký Otec, takové děti, jací synové, takový ten nebeský Otec. Tak si vás prohlédneme. Jak se k němu chováte? „My ho ctíme v neděli a v týdně, v chrámě i v rodině.“ Nu, jestli ho znáte, jaké budou jeho služby? Takové, jaké si přeje mít. Podívejte se, prosím, do Jana 4,24: „Bůh je Duch, a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ Protože taková je Boží podstata. Takové to tedy musíte mít, jestliže jste jeho synové. Já jsem byl o prázdninách v reformovaném kostele na službách božích. Krásný chrám, vzácné varhany, varhaník mistr. Ale ta dlouhá předehra bylo samé světáctví. Vy si myslíte, že Pán Bůh měl velikou radost? Dlouhé mezihry, veskrze světácké. Myslíte si, že se to Pánu Bohu líbilo? A v dlouhém kázání plno Pána Ježíše, ale ani jiskřičky vidět z evangelia, že Pán Ježíš za mne umřel. Takové to bylo. Možná, že ta sbírka při vycházení byla vzácná, ale zdali se líbila nebeskému Otci, když to ostatní bylo takové, jaké to bylo?

Když pak doma odříkám modlitby, copak je to něco vzácného? To ho špatně znáte, jestliže si myslíte, že po takovém odříkání vyhlíží Bůh. A jak si počínáte celý týden? Nu tak, že když jsem si to odbyl v neděli, jdu si po celý týden, kam chci. On je však takový, že vás buď má celé, nebo vás nechá. To přece nemohou synové dělat! Jestli jste synové, jak může chodit tak, jak to chodí? Otevřete si, prosím, Jana 8,55, co se nám tam praví? „Vy jste ho nepoznali, ale já ho znám. Kdybych řekl, že ho neznám, budu lhář jako vy. Ale znám ho a jeho slovo zachovávám.“ A po tom můžete poznat, zdali nebeský Otec zná vás a vy jeho. Když jste synové, prostě plníte jeho svatou vůli. Vy ji znáte, jestli jste jeho. Ve skutečnosti ho však neznáte.

Přirozeně si každý myslí, že ho zná, že ho ctí a bez přestání volá: „Otce náš.“ Ale Pán Ježíš říká, že jste všichni na omylu. Vy ho neznáte. To je to první. A nyní to druhé:

II. Přirozená podstata Boží

Nu, dejme tomu, že ho neznáme. Jakýpak je ten nebeský Otec? Takový, jak se zjevuje v Pánu Ježíši. A teprve, když znáte Pána Ježíše, tak vlastně víte, jaký je Otec, a musíte mít stále na mysli to jeho: „Já a Otec jsme jedno.“ Nemyslete si, že znáte Otce v jeho podstatě, když neznáte Pána Ježíše. Podívejte se, prosím, do Jana 14,8–9: „Filip mu řekl: ‚Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce?‘“ To je ta cesta, ta jediná cesta; jinak ho nikdy nepoznáme.

To se vám arci hned nezdá.

Copak my nic nevíme o svém Otci? To, co víte, je vzácné. Zajistě, že víte, co vám řekne věda. My ctíme vědu a ta praví: Pán Bůh stvořil svět! To vám řeknou i světší lidé. A když stvořil takový svět, pak je předivný Stvořitel! On je Stvořitel, který to takto předivně uspořádal. Všecko mu to jde na minutu. Nic se mu v tom neuchýlí ani za takové tisíce roků!

Ale to není všecko. My uchem rozumíme tomu, co se dá pochopit uchem, a okem rozumíme to, co se dá pochopit okem, ale nic víc. Laň nemůže pochopit to, co může pochopit člověk, protože nemá rozum. Ale i u člověka jsou věci, kdy si musí říci: „Já svým rozumem nemohu dál.“ A tady končí věda.

Ten nebeský Pán je tak svatý, svatý, svatý, že to nedovedu nikdy pochopit, protože na to nemám žádný smysl. Nikdy nepochopím, jak nenávidí hřích, jak se v hněvu zjevuje proti těm, kteří dopouštějí bezbožnosti. O tom přirozeně nemá žádný ani tušení, jak je svatý. Kdybyste studovali korán, viděli byste, že jsou tam velmi pěkné věci. Ale Mohamed neměl nikdy ani tušení o tom, jak je Pán Bůh svatý.

A ten nebeský Otec je taková láska, že nemate dost slov k vysvětlení. Kdybych vykládal jako anděl, tak vy nevysvětlím.

Jak to tedy poznám? Teprve tehdy to poznám, když se mi zjevil Pán Ježíš. „Já a Otec jsme jedno.“ On jde na svět, aby pomohl

ztracené ovečce. Pán Bůh jde na svět? Jistě. U Lukáše ve druhé kapitole to čteme: „Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“ Ten že se narodil? Ten nebeský Pán že se narodil? Vždyť je to ozvěna z pohanských bájí! To říkáte vy, ale my ne. V těch pohanských bájích se ukazovaly ozvěny toho, co mělo přijít.

Takové to je a takový je ten nebeský Pán. Pokud jste to nepochopili, nemáte ani tušení, jaký je. Přichází na svět nejen proto, aby se podíval, jaké to tu máme. Přichází, aby pomohl a vzal na sebe hřích a skutečně všechny jeho následky vzal na sebe. Jako beránek nese na sobě hřích a vnesl jej na dřevo kříže. U Jana ve třetí kapitole to čtete docela jasně: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ A když to pochopíte, pak opakujete: „Já a Otec jsme jedno.“ Vždyť on sám přišel, aby pomohl. Takový je ten nebeský Otec. To je evangelium. A jak toto vynecháte, není to evangelium. To je potom filozofie, to jsou pěkné návody, ale ne evangelium Pána Ježíše. On je neskonale vzácný Otec, takový, že jde za ztraceným synem a za něho umírá a pomáhá. A tu tedy řeknete na třetím místě:

III. Kdopak to může pochopit?

Pohlédněte do našeho textu: „Nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“ Když si bude přát vám to zjevit, zjeví vám to a nebude se s vámi domlouvat. A pokud vám to nezjeví, musíte říci vědecky: „Toto nevíme, to je nám skryté.“

On že zjevuje sebe? Jak? Ne nějakým dlouhým výkladem, nýbrž zkušeností. On vás to nechá zakoušet. Ty výklady, které jste slyšeli od mládí, jsou třeba pěkné, ale nebyly nic platné. On musí zakročít svým Duchem svatým, a já najednou vidím, že jsem v podstatě marnotratný syn, tělesný člověk, a nevím, jaký je nebeský Otec. Všichni jsme zbloudili, ale když se dotkne svým svatým Duchem, přijdete k sobě. To není z vás, co nyní zakoušíte, žádný člověk mi nepomohl. Duch svatý mi zjevil, že jsem ztracený člověk, ale ne proto, abych viděl jen tu ztracenost, ale proto, abych viděl, že je tu

takový Pomocník! Nazvěte to vírou, nebo jak chcete, ale víte, že krev Krista Ježíše, Syna Božího, očisťuje i vás od veškerého hříchu.

A skrze svého svatého Ducha ve mně ráčí přebývat, a podle svého srdce řídí všechno, abyste byli zcela jiní lidé. A když to tak empiricky zakoušíte, tak také dovedete říci tuto teorii. Nemusíte, ale můžete. Když jsem neučený, a něco zakouším, tak to vyjadřuji tak, jako neučený a nepokouším se o to, vykládat to druhým učeně. Ty vykládej ta fakta, a ať říkají ti učení, co chtějí! Ale když jsem učený a chci se vyjádřit, tak to musím vyjádřit jako učený a nesnesu, abyste mi dělali logické kotrmelce. Vytkněte mi, co je v mém vyjádření nelogické! Můžete říci jedině: „Nic o tom nevíme.“ To není jako vaše věda. Neuvěříte, pokud jste to nezkusili. Já vám mohu vykládat, co je to hořký fík, ale když to vyzkoušíte, bez dlouhých výkladů víte, co je hořké.

Když však naříkáte, že to s vámi není takové, jaké to má být, to je znamení, že vás k sobě táhne, že vám říká o lepších věcech a ukazuje vám ještě vzácnější cestu. Duchovní život jde svou Bohem zřízenou cestou. Jinak to nikdy nepůjde.

Ale můžete namítat: Pak ho ve Starém zákoně nemohli lidé znát, když ho známe jen v Pánu Ježíši. Ano. Ale to jste na omylu. To není tak, že by ve Starém zákoně nebyl Pán Ježíš. A kde je Pán Ježíš ve Starém zákoně? V každé oběti. Nebylo jim všechno tak jasné, jako je to jasné nám dnes. Měli názorné vypsání evangelia. Ten nevinný umírá za vinného! Boží milosrdenství se zdůrazňuje všude ve Starém zákoně. To znamená: Když jsi ty, ztracená ovce, měl zahynout, nezahyneš, když se chytíš té oběti, která je obrazem Pána Ježíše. Tak se věci mají. A nyní to čtvrté:

IV. Jak se to pozná?

Když pochopíte to, co jsem teď vykládal, řeknete: Řekněte mi, jaký je váš život, a já vám řeknu, jaká je vaše známost nebeského Otce. A nedám si napovídat od nikoho, nic. Jaký vedete život, takovou máte známost nebeského Otce. To snad ne? Život je nutný následek toho světla, které máte. Žádný nemůže vést lepší život, než je jeho světlo.

Když jsem takový světák, copak ho mohu znát, toho nebeského Otce? A teď bych rád řekl: „Povězte mi, jakou máte na světě radost?“ – Radost? Samé těžkosti! Kdo by se mne ujal? Kdo by na to stačil? – A já mám nyní věřit, že vy máte známost o tom, jaký on je nebeský přítel? Vy si myslíte, že pro vás neudělá už nic? Když si to představím, že takhle mluvím, tak se hanbím až do té duše.

Nu, to vidím, jakou mám známost. Vidím to na svém životě a na své radosti.

Každá věřící církev a každá věřící duše je svědkem toho, jak je to s tím nebeským Otcem. Každá světská církev a každá světská duše je dokladem toho, že to není tak, jak to učí, nýbrž jak žijí. Copak by tak světácky byli živi, kdyby byla pravda to, co učí?

Já jsem hotov. Když si napsali na své průčelí „Zdali není Otec nás všech jeden?“, pak řeknu: Zajisté, když se smiluje a zjeví všem, pak je Otec nás všech a je to na nás vidět, ale jinak ne, než když poznám Pána Ježíše a jsem proměněn. Neboť nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Amen.

Kázáno 31. října 1909.

NEZAPOMÍNEJ, ŽE STARÉ POMINULO (Tt 3,3)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3,3)

Pavel zdůrazňuje správné chování, správné jednání ve vztazích k ostatním lidem, k věřícím i nevěřícím, k těm v autoritě i k těm, kteří jsou nám podřízeni. Ke všem lidem se máme chovat vlídně, protože jsme ze stejného těsta, ze stejně hříšného prachu země. Přesto náš verš jde ještě dál, protože ukazuje na to, že v životě křesťana tyto věci patří k minulosti. Je to minulost, která se někdy podobá stále ožívající mrtvole, která by se pořád chtěla hlásit o slovo, ale musíme si pořád připomínat, že se jedná o minulost. I my jsme kdysi byli ... To znamená, že už nejsme!

To znamená, že už je tady nové stvoření (2K 5,17). Co je staré pomínulo, hle, je tu nové. Už nejsme dětmi hněvu, ale stali jsme se dětmi Božími. Uvěřili jsme z Boží milosti zvěsti evangelia, že Ježíš Kristus přišel, aby zachránil hříšníky, vzal jejich hříchy na sebe a vynesl je na kříž, ho kvůli našim hříchům stihl strašlivý Boží hněv, kde kvůli nám zakusil smrt. Svou smrtí zaplatil za hříchy svého lidu a svým vzkříšením potvrdil své vítězství nad hříchem i nad smrtí. Každý, kdo věří této zprávě, bude zachráněn. Bůh ze svých nepřátel udělal své milované děti. Vzbouřencům dal nové srdce, dal jim světlo života, vložil do nich svého Ducha a učinil z nich svůj chrám, ve kterém přebývá skrze Ducha svatého. Jestliže věříte v Ježíše Krista, byli jste ze tmy přeneseni do světla, už jste v království Božího Syna (Ko 1,13), vaše občanství je nebeské, už jste obdrželi

nový život, věčný život, nepodléháte soudu, ale už jste přešli ze smrti do života (J 5,24). A náš dnešní verš to znovu prohlašuje a potvrzuje, protože říká, že i my jsme kdysi byli hříšníky, čímž jasně dává najevo, že nyní už jimi nejsme. Byli jsme spaseni z milosti skrze víru, když jsme ještě byli hříšní. Písmo říká, že:

Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)

Bůh nám dal všechno. Není nic, co bychom neměli od něj. Jsme jeho dílem, jsme dílem jeho milosti, jsme důkazem jeho nezměrné lásky, protože i my jsme byli kdysi hříšní a odporní, ale Bůh se nad námi slitoval a zachránil nás. Učinil to na základě svého svrchovaného rozhodnutí, udělal to proto, že je dobrý a pro to, aby se zjevila jeho dobrota a sláva. Nyní nás volá k tomu, abychom si nejenom pamatovali, kým jsme byli a v čem jsme žili, aby především k tomu, abychom rozuměli, že máme novou identitu, že máme dělat čest tomu povolání, k němuž nás Bůh povolal (Ef 4,1). Četli jsme, že:

On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,14)

Proto se musíme chytit Krista a ve víře se ho držet. On je Boží mocí, moudrostí, spravedlností, posvěcením i vykoupením (1K 1,30). On se nám stal vším. To, co jsme, jsme jenom z Boží milosti kvůli tomu, co Kristus udělal na kříži Golgoty. To, co máme, máme jenom proto, že nám to Bůh ze své milosti dal. A to nás vrací na začátek, protože to odnímá každou chloubu, kterou bychom se mohli chtít chlubit, to ničí každou povýšenost i pýchu. Je jenom jedna jediná věc, kterou bychom se mohli chlubit, kterou se máme chlubit a kterou máme být známí – a tou je Boží milosti, která nám byla zjevená na kříži Ježíše Krista. Náš text v listu Titovi pokračuje:

On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. (Tt 3,5)

On nás zachránil. Je to jeho dílo. Ne pro naše skutky, dokonce ani pro spravedlivé skutky. I ty nejspravedlivější skutky, které nejsou vykonané v Kristu, jsou jenom špinavé hadry, které bychom chtěli nabídnout Bohu.

Křesťané, jste Božím dílem. Bůh se nad vámi slitoval, zastavil vás uprostřed vaší bezbožnosti, když jste ještě byli hříšní, vzkřísil vás spolu s Kristem a posadil spolu s ním v nebesích. Je to naprosto jisté a nepochybné. Ježíš dokonil dílo spasení i posvěcení. Posvětil se za svůj lid. Vrhňte se k jeho nohám, vzývejte jeho jméno, radujte se ze spasení, žasněte nad jeho milostí, chvalte ho za jeho dobrotu, proměňujte se obnovou své mysli.

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. (Ko 2,6-7)

Křesťané na Krétě na tom byli úplně stejně jako my. I oni potřebovali slyšet, čím kdysi byli a z čeho Pán vysvobodil. I oni si to potřebovali připomínat právě tak, jako si to musíme připomínat i my. Jejich životy byly v chaosu, jejich církve byly plné zmatku a falešného učení, jejich jednání nedělalo čest Pánu Ježíši Kristu ani učení Božího slova. Proto je Pavel vede ke Kristu a k dílu jeho milosti. Proto jim znovu připomíná evangelium. Jenom evangelium je opravdovou mocí ke spasení. Jenom evangelium mění lidské životy a z odporných a sobeckých závistivců dělá pokorné služebníky, kteří jsou horliví v dobrých skutcích.

Jak je to ve vašich životech, milí přátelé? Dali jste se obmýt? Byli jste očištěni Kristovou krví. Sklonili jste se před Pánem, vyznali jste Ježíše Krista jako Pána a Spasitele a uvěřili jste, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých? Jestli ne, neváhejte, a spěchejte ke Spasiteli. Ještě dnes činite pokání, litujte své bezbožnosti, nevěry a vzpoury proti svatému Bohu a prostě Boha o milost a slitování. Jednejte, dokud je čas. Dnes je den milosti, dnes je den spasení. Na nic nečekejte a nedejte se ničím odradit. A potom budete žasnout nad dílem jeho milosti pro vás, ve vás i skrze vás. Budete nadšení z jeho dobroty a lásky, kterou vám prokázal, když vás uprostřed vaší bídy vytáhl z temnoty smrti a z bahna hříchu a udělal z vás nové stvoření. Co je staré pomínulo, hle, je tu nové. Jedině Bohu buď za to sláva.

KRISTOVO ZMRTVÝCHVSTÁNÍ (Mk 16,1–7)

Jan Hus

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Svatý Marek píše v 16. kapitole:

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhlédly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily. Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ (Mk 16,1–7)

Tento text evangelia ukazuje, co se stalo v den Kristova zmrtvýchvstání, které dnes oslavujeme, abychom s vděčností za jeho zmrtvýchvstání čekali na své vlastní a abychom se s ním, až budeme oslaveni, navěky radovali. Neboť jak říká sv. Řehoř k dnešnímu textu: „Jeden život je smrtelný, druhý nesmrtelný, jeden známe, druhý jsme neznali, jeden je život smrti, druhý je život ve zmrtvýchvstání.“ Proto přišel od Boha Ježíš Kristus, který přinesl lidem smíření, a přijal ten první život, aby ukázal ten druhý. Když přijal první, zemřel, a tak ukázal ten druhý tím, že vstal z mrtvých. Proto, kdyby nám, kteří víme, že je život smrtelný, sliboval zmrtvýchvstání, ale zjevně by nám ho neukázal, kdo by věřil jeho slibům? Takže se stal člověkem, zjevil se v těle, a dobrovolně dal svůj život, aby pak vstal z mrtvých ve slávě. A tak nám vlastním příkladem ukázal, co nám zaslíbil jako odměnu. Ale aby snad někdo neřekl: „Bylo to spraved-

livé, že vstal z mrtvých, protože je to Bůh, takže nemohl být zadržen smrtí.“ Proto k poučení naší hlouposti a k posílení naší křehkosti, učinil ještě víc, než co dokázal svým zmrtvýchvstáním. Ačkoliv sám zemřel, nevstal hned. Místo toho je psáno: „Mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena.“ To odstraňuje všechny důvody nevěry, aby nikdo nemohl říci, že člověk by neměl na svém těle očekávat to, co Bůh udělal na svém těle. Pohledte, s Bohem vstali lidé a nepochybujeme, že to byli pouzí lidé. Proto jsme-li údy našeho Vykupitele, očekávejme, že to, co se stalo naší Hlavě, stane se i nám.“ Tím vším sv. Řehoř dokazuje, že vstaneme z mrtvých, protože Kristus, naše hlava, nejenom sám vstal z mrtvých, ale spolu se sebou vzkřísil i další, aby nás ujistil o tom, i my vstaneme.

Na památku tohoto zmrtvýchvstání dnes slavíme tento svatý a veliký den, a připomínáme si z evangelia, co se stalo, že tři svaté ženy, Marie Magdaléna, Marie, matka Jakubova a Marie Salome, dcera toho, který byl mužem svaté Anny a jmenoval se Salomas. Podle židovského zvyku šly a „nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat.“ A tak Marie Magdaléna a dvě Marie, sestry panny Marie, jsou zmíněny v evangeliu. A tyto ženy chtěly podle židovského zvyku uctít tělo Pána Ježíše, aby tak prokázaly svou lásku k zesnulému, kterého za jeho života milovaly. A milovaný Spasitel učinil, aby v této službě pomazání byla jako první vyzdvížena Marie Magdaléna, aby ukázal, že duchovní láska je mu milejší, než přibuzenství podle těla. Neboť ty další dvě Marie byly Kristovy tety, zatímco Marie Magdaléna nebyla jeho příbuzná. Ale vyvýšil ji nejenom v tom, neboť se jí po svém vzkříšení ukázal dříve než všem ostatním, jak o tom mluví sv. Marek v kap. 16: „Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů.“ Tím poskytuje všem, kteří činí pokání, velkou útěchu, protože jim ukazuje, že když budou horlivě činit pokání a velmi ho milovat, budou moci předcházet jiné v milosti Spasitele Ježíše Krista.

Dále čteme v evangeliu: „Brzy ráno prvního dne po sobotě ...“, to znamená dnes, v neděli, „sotva vyšlo slunce, šly k hrobu.“ Pochop, že tyto svaté ženy, připravily masti a potom v neděli, které se říkalo

první den po sobotě, přišly ke hrobu, u něhož byly již večer předtím, jak říká i sv. Jeroným. Sv. Matouš říká, že když začínal první den po sobotě, tedy v sobotu večer (Židé počítají dny od západu slunce), přišla Marie Magdaléna a jiná Marie, aby se podívaly ke hrobu. A sv. Marek říká, přišly ke hrobu časně ráno, sotva vyšlo slunce, když už svými paprsky ukazovalo den. Ale cestou byly plné pochybností ohledně toho, kdo jim odvalí kámen od hrobu. Proto si říkaly: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ A Bůh, který neodmítne dobré žádosti svých věrných, přikázal andělu, aby ho odvalil – ne proto, aby mohl Kristus vyjít, protože vyšel z lůna panny Marie bez porušení a vešel k učedníkům skrze zavřené dveře, ale proto, aby zstrašil strážné, kteří hrob hlídali a aby ukázal ženám, že hrob je prázdný a pověděl jim, že Ježíš vstal z mrtvých a jde před nimi do Galileje. A tak když tyto ženy přišly k této jeskyni, v níž byl hrob, „vzhledly, viděly, že kámen je odvalen“. A aby sv. Marek ukázal, že nerozmlouvaly nadarmo, když řešily, kdo jim odvalí kámen, který samy nemohly odvalit, říká, že ten kámen „byl“, neboť nepochybně byl, „velmi veliký“. Velekněží a farizeové totiž pečlivě zavřeli hrob, aby ho učedníci z hrobu neukradli!

„Vstoupily do hrobu“, tedy do té jeskyně, v níž byl hrob, „a uviděly mládence, který seděl po pravé straně“, tedy anděla v podobě mládence, „a měl na sobě bílé roucho“. „I zděsily se,“ protože tam Kristovo tělo nebylo a hrob byl prázdný. Ale ten dobrý anděl jako dobrý posel Boží – zcela opačně než to dělá ďábel – utěšoval ty ženy: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde.“ Jeho tělo není v hrobě, ačkoliv jeho Božství je všudypřítomné. Řekl jim: „Hle“, tedy podívejte se, „místo, kam ho položili“, totiž to místo v hrobě, kde ležel a které je nyní prázdné. Zanechte tedy hledání a přestaňte myslet na pomazání a místo toho „jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi“, ať po zapření svého Mistra nezoufá, ale obrátí se, aby mohl jiné povzbuzovat ve víře.

Sv. Řehoř si na tomto místě klade otázku, proč je Petr, když anděl zmiňuje apoštoly, jmenován výslovně? A říká, že to je proto, že kdyby ho anděl výslovně nezmínil, nesměl by kvůli svému zapření

být mezi apoštoly. Proto je takto zmiňován, aby nezoufal kvůli svému zapření. Dále anděl řekl: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Galilea se podle sv. Řehoře vykládá jako „přechod“, neboť náš Vykupitel už přešel z utrpení do vzkříšení, ze smrti do života, od trápení k oslavě a po zmrtvýchvstání se v Galileji zjevoval svým učedníkům. I my ho po zmrtvýchvstání uvidíme oslaveného, jestliže nyní přejdeme od hříchů k ctnosti. Tolik krátce ohledně slov evangelia.

Ale kdyby se to snad věrné duši zdálo málo, může najít ještě mnohem více útěchy v Božím slovu. Milý Spasitel způsobil, že jeho zmrtvýchvstání bylo jiným ohlášeno skrze ženy. Máme také za to, i když to evangelium neříká, že se už dříve ukázal své matce jako těm jiným ženám, aby skrze ně bylo jeho zmrtvýchvstání oznámeno dalším, protože tyto ženy pochybily méně než apoštolové, takže věděly o Pánově vzkříšení dříve a řekly o něm apoštolům. Takže kněží, když chybujete v následování Krista a nějaké ženy vás napomenou, přijímejte to laskavě. I já to chci rád přijmout, kdykoliv mě nějaká babka naučí něčemu dobrému, zvláště pak tomu, jak žít dobře. Ale jiní považují za bláznovství, když je dobré ženy kárají nebo chtějí něčemu dobrému naučit. Jsou jako učedníci Kristovi, kterým ženy zvěstovaly, co jim Pán přikázal a oni to považovali za blouznění, jak říká sv. Lukáš ve 24. kapitole.

Potom, podle výkladu sv. Řehoře, hledáme Krista společně s těmito ženami, když v něj silně věříme, jsme naplněni vůní ctnosti a příkladem dobrých skutků, a pospícháme k němu, který místo nás ležel v hrobě. A jako tyto ženy viděly anděly, tak věrné duše, které jsou také naplněné ctnostmi, mívají – stejně jako ony sestry Kristovy – andělské myšlenky a zvláštní zjevení od Boha. A anděl seděl na pravé straně, aby ukázal, že Kristus už přešel z tohoto smrtelného a bídného života do věčné radosti a je posazen mezi anděly. Bělost jeho roucha symbolizuje Kristovo dokonalé vítězství a skvostný a velebný vítězný vavřík – a nejenom jeho, ale i náš. Neboť jeho slavné vzkříšení z mrtvých je útěchou pro nás i pro anděly. Pro nás v tom, že pokud vytrváme do konce, vstaneme z mrtvých jako on a vejdemo do věčné radosti. A pro anděly v tom, že doplníme jejich počet.

A že věrní, kteří hledají Ježíše, se nemusí bát smrti ani navštívení od andělů, víme z toho, že anděl řekl ženám, které hledaly Ježíše: „Nebojte se!“ Sv. Řehoř říká: „Jako by anděl jasně řekl: ‚Ať se bojí ti, kteří nemilují navštívení od obyvatel nebes. Ať se strachují ti, kteří jsou naplněni tělesnými žádostmi a nedoufají ve společenství s anděly. Ale proč se bojíte vy, když vidíte své spolubydlící?‘“

Když sv. Matouš popisuje anděla, který se jim ukázal, říká: „Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh.“ V blesku je hrůza bázně, ale bělosti sněhu je ochota. Proto je všemohoucí Bůh strašlivý pro hříšníky, ale ochotně jedná se spravedlivými. Tak se i ten anděl jako svědek Kristova zmrtvýchvstání, zjevuje s bleskem tváře i bělosti šatu, aby svým zjevem zastrašil zlé a potěšil věrné. A tyto svaté ženy potěšil slovy: „Nebojte se! Hledáte Ježíše Nazaretského.“ Ti, kdo se svatým úmyslem hledají Ježíše, který je Spasitel, se nemají bát jeho svatých andělů. A skvěle to říká sv. Matouš v 28. kapitole, že anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován.“ A tak se nebojte, vy milé paní. Ať se bojí farizeové a velekněží, zákoníci, kteří ho mučili, ať se bojí strážní, kteří stále ještě u prázdného hrobu hlídají Ježíše. Proto také ženy běžely od hrobu s velikou radostí k učedníkům, zatímco strážní leželi u hrobu jako mrtví, jak říká sv. Matouš. A co se stane zlým v soudný den, až se ukáže sám oslavený Kristus? Nebudou veselí ti všichni, kteří si dobře žijí a nehledají Ježíše, nevěří pravdě, s radostí nevyznávají a odvážně nenásledují milostivého Ježíše? Těm dnes může být po pravdě řečeno: „Hledáte Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného – ale on vstal z mrtvých!“ Tedy není mrtev ve vašich srdcích, ale žije skrze svou milost.

Co je řečeno tím, že Kristus vstal z mrtvých? Ožil. Co to znamená, že ožil? Byl tělesně mrtvý, a nyní je živý a už nezemře. Co nám tím ukázal? Že všichni zemřeme a také ožijeme. On zemřel hříchu, ač nehřešil. My zemřeme též, abychom žili ve spravedlnosti. On ožil a již nezemře. My jsme z milosti ožili na duši, proto už neumírejme. On vstal z mrtvých a řekl Otcí: Ožil jsem a jdu k tobě. Ačkoliv byl tak mocný, byl položen mezi mrtvé, ale byl mezi mrtvými svobodný. A třetího dne už tam mrtvý neležel, aby jeho prorok byl nalezen

v pravdě, když řekl, že ožije po dvou dnech a třetího den nás vzkřísí. V pátek na kříži vykoupil člověka, v sobotu odpočíval v hrobě a dokončil dílo, které přijal, a třetí den je dnem jeho zmrtvýchvstání, kdy přemohl smrt a ukázal se v novotě života. Též i my, kdo jdeme za naší hlavou Ježíšem, jsme nyní živi, a proto neustávejme, ale nesme svůj kříž, jako i on nesl ten svůj, dokud nám neřekne, abychom odpočinuli od své práce. Neposlouchejme nikoho, kdo nám říká, abychom sestoupili z kříže. Hle, na něj volají: „Je-li král izraelský – ať nyní sestoupí z kříže a uvěříme v něho!“ Ale on ukázal větší věc a větší moc než kdyby sestoupil z kříže, protože byl mrtev, ožil a mocně vstal. Neposlouchejme v tom ani tělo, ani své přátele, ani ďábla ani žádného ducha. Zůstaňme na kříži, umírejme na kříži, ať nás jiní sejmou z kříže. Krista, naši hlavu, sňali z kříže muži spravedliví. A nás ať milostivě sejmou svatí andělé, neboť když takto skonáme v pátek, první den, po smrti, druhý den, bude naše tělo odpočívat, bude blaženě a šťastně ležet a spát v hrobě a bude čekat na blahoslavenou naději, odměnu, příchod velikého Boha, který jako třetí den vzkřísí naše těla do podoby své slávy. Pohleďte, nejmilejší, tři dny jsem vám předložil – v práci, v odpočinku a ve zmrtvýchvstání. Po nich nám Kristus dá, že budeme přebývat v jeho radosti.

JÁKOBOVO PROROCTVÍ (GN 49,1–33)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Máme před sebou předposlední kapitolu knihy Genesis. Jedná se o Jákobovo proroctví, které se týká potomků Jákobových synů. Pojďme nyní tento text přečíst a potom se podíváme na to, co se z něj můžeme naučit my.

I. Širší souvislosti textu (v. 1–2)

Před námi jsou poslední Jákobova slova. Jsou to slova, která si nechával Jákob až na samotný konec svého života. Jsou to slova, která jsou pronesená na smrtelné posteli – s posledním požehnáním Jákob na konci kapitoly vydechl naposled. Často se o ní mluví jako o Jákobově požehnání – je to ovšem trochu zvláštní požehnání a zřetelně to můžeme vidět na některých místech tohoto textu, která s sebou přinášejí spíše zlořečení než požehnání. Přesto ve 28 verši čteme, že Jákob všem svým synům požehnal a tak můžeme tomuto textu rozumět i jako požehnání. Možná nám toto požehnání místy připomene požehnání Jákobova otce Izáka, které měl pro svého syna Ezaua.

Než se pustíme do samotného textu, tak si musíme říci, že v hebrejštině se jedná o báseň – je to zvláštní druh básně, je to prorocká báseň. V tomto smyslu bychom ji mohli přirovnat například k Žalmům. Chci, abychom si tuto věc uvědomili, protože to má závažné důsledky. Proto, že je to báseň, poezie, nemůžeme jednotlivým detailům v tomto textu rozumět doslovně.

Pro třísky nevidět les

Především však je tento text proroctvím, takže ho musíme vykládat jako proroctví. Ale i tady je nejedno úskalí. Tím největším úskalím – a to je věc, která se týká prorockých textů obecně – pro nás asi

může být, že se natolik zadíváme na jednotlivé detaily našeho textu, že nám unikne jeho vlastní poselství. Jsou křesťané, kteří se zabývají nepatrnými detaily „budoucích věcí“, které jsou obsažené v jednotlivých proroctvích.

Proroctví je důležitou součástí Písma a je třeba, abychom je pečlivě studovali. Přesto se soustředění na detaily může stát někdy důležitější než mnohem závažnější věci, jako je např. zbožný život. Pak mohou takoví křesťané cedit komára eschatologie, zatímco velbloud projde bez povšimnutí. Tady je před námi proroctví, které se týká potomků Jákobových synů. Jeden starý komentář říká, že jde o předpověď toho, jak se budou rozvíjet a kam budou směřovat jednotlivé charaktery Jákobových synů v jejich potomcích. Pojdme nyní k vlastnímu textu.

Jákob umírá

Myslím, že to byla šťastná chvíle. Jákob je sice na smrtelné posteli, ale je obklopen všemi dvanácti syny. Byly chvíle, kdy naříkal: „Nemám Josefa ani Šimeóna, a Benjamína mi chcete vzít“ (Gn 42,36). Nyní volá všechny své syny, aby se shromáždili. Mají se oddělit od světa a být spolu, být pohromadě, blízko sebe. Jsou shromáždění kolem otcova smrtelného lože a čekají na jeho poslední slova. Poslední slova člověka jsou vždy nějak zvláštní a mají na lidi daleko větší dopad než jiná slova. Často si v této souvislosti připomínáme poslední slova Ježíše Krista, která řekl svým učedníkům:

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,19–20)

Nyní stojí Jákobovi synové kolem svého otce a čekají na jeho poslední slova. Zavolal je proto, aby jim oznámil, co je v budoucnu potká (v. 1). Jákob byl muž vedený Duchem svatým. Nemohl svým synům říci tato slova, kdy se mu zachtělo, ale čekal na ten správný čas. A ten přišel nyní. Není to čas Jákobovy síly, není na vrcholu své moci, ale je na vrcholu své slabosti, je na samotném konci svého života. Jeho dvanáct synů nyní čeká na slova, která se týkají jejich

budoucnosti. Těchto dvanáct mužů se proslavilo už ve dnech svého otce. Ale co teprve v budoucnosti. Jejich sláva vyroste mnohonásobně. Když se podíváme do poslední knihy Bible, kde najdeme také záznam budoucích věcí, tak uvidíme, že dvanáct bran Nového Jeruzaléma bude pojmenováno podle Jákobových synů, podle dvanácti pokolení Izraele (Zj 21,12).

II. Proroctví (v. 3–27)

Podívejme se nyní na jednotlivé předpovědi. U některých z nich se trochu zastavíme, ale většinu z nich projdeme rychle. Chtěl bych zdůraznit – a už jsem to udělal v názvech těch jednotlivých bodů, aplikace, které vyplývají z toho, co Jákob předpověděl svým synům. Mnohé z toho, co je zde napsáno, je dost těžké na přeložení a mnohdy ten význam není úplně jednoznačný. Je to ztížené také o to, že se jedná o poezii. Jákob začíná u svého prvorozeného:

Rúben – nebezpečí nestability (v. 3–4)

Rúben byl nejstarším z Jákobových synů. Jako prvorozený měl být ozdobou Jákobova rodu. Přesně tím Jákob začíná:

... síla má a prvotina mého mužství; povzneseností a mocí překypuješ. (Gn 49,3)

Síla, moc, zdatnost, vznešenost, důstojnost, výtečnost. To jsou slova, která Jákob používá k popisu svého nejstaršího syna. Ukazuje mu jeho vyvýšenost a postavení, které měl jako prvorozený, aby ho vzápětí tohoto prvorozenectví zbavil. Rúben se dopustil cizoložství s ženou svého otce a tak uvedl pohanu na celou svou rodinu. Ukazovali jsme si, že se nejednalo o obyčejnou sexuální žádostivost, ale že se jednalo o touhu po moci, který byla vyjádřena smilstvem. Rúben pokořil a pohaněl svého otce. Nyní mu Jákob tento hřích připomíná a ukazuje mu jeho důsledky. Viděli jsme, že Rúben přišel o prvorozenectví již dříve, ale nyní je jeho hřích znovu a veřejně připomenut. Byla to veřejná věc, a proto bylo nutné ji také veřejně odsoudit. Jeho bratři měli vidět hrůzu tohoto hříchu i jeho důsledky. Ani čtyřicet let nemohlo tento hřích smazat. A důsledky ponесou všechna pokolení Rúbena.

Víte, v Jákobových slovech je ohromná milost. Nezříká se Rúbena, ani ho neodsuzuje k smrti, což by bylo vzhledem k povaze spáchaného hříchu oprávněné. Jákob Rúbena přijímá, ale bere mu všechny jeho výsady. Bude existovat jako kmen, ale nebude první. Už nebude mít žádnou důstojnost ani vážnost mezi svými bratry. My už jsme to viděli na jeho životě a znovu se to ukáže v budoucnosti. Rúbenovci zůstanou za Jordánem, odděleni od ostatních kmenů Izraele. Z Rúbena – pokud je nám známo – nepovstal žádný veliký muž, prorok, soudce, vojevůdce. Pouze Dátan a Abíram, kteří se vzbouřili proti Mojžíšovi a chtěli si společně s Kórachovci uzurpovat moc mezi Izraelci. Tehdy se otevřela zem a pohltila je. To je Rúben. Přetekl jako vody. Nestabilní jako voda, která se vylévá z břehů. Tak je to vždycky, když člověk není pevně zakotven. Nepevný charakter jsou dveře otevřené hříchu. Rúbenův hřích zanechal viditelnou jizvu. Je to pro nás varování před hříchem.

Šimeon a Levi – ostuda prchlivosti (v. 5–7)

Šimeon s Lévim následovali po Rúbenovi. Ani oni neobdrželi požehnání, a dokonce jsou Jákobova slova ještě tvrdší, než na adresu Rúbena. Jákobův popis těchto jeho dvou synů je velice smutný:

Buď proklet jejich hněv, že byl tak prudký, jejich prchlivost, že byla tak krutá. Rozdělím je v Jákobovi, rozptýlím je v Izraeli.
(Gn 49,7)

Tvrdí, krutí, prchlivý, násilní, plní hněvu a zloby. Jejich otec nikdy nezapomněl na to, co spáchali v Šekemu. Vyvráždili všechny muže, ochromili dobytek. Jejich zloba se vylila jak proti lidem, tak proti zvířatům. Obrátila se dokonce i proti jejich otci. Když je napomínal, tak se na něj utrhli a velmi tvrdě mu odpověděli. Je dost možné, že Jákob byl v té chvíli v ohrožení života. Jákob byl zhnusen jejich činem a dává najevo to, že se distancuje od jejich jednání. Má duše ať nevstoupí do společenství s nimi. Poslechněte si, co říká o podobných věcech nejmoudřejší člověk na světě:

Můj synu, kdyby tě lákali hříšníci, nepřivoluj! Kdyby tě přemlouvali: „Pojď s námi, vražedné úklady nastavíme, počítáme si na nevinného bez důvodu, pohltíme je, jako podsvětí

pohlucje živé, bezúhonní budou jako ti, kdo sestupují do jámy, přijdeme si na rozličný drahocenný majetek a domy kořistí si naplníme, spoj svůj úděl s námi, budeme mít všichni jeden měšec“ – můj synu, nechod' s nimi jejich cestou, zdržuj svou nohu od jejich stezky, neboť jejich nohy běží za zlem, pospíchají prolévat krev. (Př 1,10–16)

Hněv a prchlivost přinášejí vždycky zlé věci. Měli bychom se vyvarovat společenství s lidmi, kteří si libují v násilí. Starý svět byl smeten potopou kvůli množství násilností a kvůli sexuálním hříchům. Rúben, Šimeon, Lévi – to byly jejich hříchy.

Šimeon i Lévi byli rozptýleni v Izraeli. Ale zatímco Lévi se nakonec i ve svém rozptýlení stal požehnáním, protože lévíjci byli kněžími a vedli lidi k Bohu, tak Šimeon se nakonec úplně rozpustil v Judovi. Dokonce v Dt 33, kde je zaznamenáno Mojžíšovo požehnání jednotlivým kmenům, není požehnání pro Šimeona – přestože v té době byl velkým a silným kmenem. Hněv je příčinou mnoha hříchů. Hněv je také něčím, čemu se nedokážeme vyhnout a Bůh o tom ví – proto nás vybízí, abychom se, když se hněváme, nedopouštěli hříchu (Ef 4,26).

Juda – požehnání svrchovanosti (v. 8–12)

Juda je předposlední u koho se musíme zastavit na trochu delší dobu. Ačkoliv se Juda dopustil ohavných věcí podobně jako jeho starší bratři, tak neslyší od svého otce žádné pokárání, ale jenom požehnání:

Tobě, Judo, tobě vzdají čest tví bratři. (Gn 49,8)

Juda bude vyvýšen nad ostatní bratry. Josef byl prvním v Egyptě. Ale bude to Juda, kdo bude mít prvenství nadále. Všimněte si v devátém verši popisu Judy – mládě lví, lvíce, lev. To je Juda. Jsou tu o něm napsané veliké a slavné věci. Nejenom lev, který rve kořist, ale také lev, který spokojeně odpočívá. Vládce, který přináší pokoj, který dobře užívá svou moc a úspěch bez toho, že by byl trápením pro druhé. Tohle znamená být opravdu velký. Juda bude královský kmen. Tady je zaslíbení krále a mesiáše.

Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž u nohou mu leží, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde; toho budou poslouchat lidská pokolení. (Gn 49,10)

Umírající Jákob vidí Kristův den a ten je pro něj útěchou a oporou na jeho smrtelném loži. Zároveň je požehnáním a zaslíbením nejenom pro Judu a všechna pokolení Izraele, ale pro celý svět, pamatujete?

V tobě a v tvém potomstvu dojdou požehnání všechny čeledi země. (Gn 28,14)

Mnoho z toho, co říká Jákob Judovi, můžeme vztáhnout na Pána Ježíše Krista. Na něm se naplňují tato slova:

On vládne nad dětmi svého Otce. Jeho ruka dopadá na šíji jeho nepřátel. Jeho bratři mu vzdávají čest – jak jeho rodní bratři, tak jeho adoptivní – vždyť byl učiněn prvorozeným mezi mnoha bratry. On je Lev z Judy. On vystoupil vzhůru. Nikdo ho nedonutí, aby povstal – on je svrchovaný vládce. Je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Jemu patří žezlo vlády – on je zákonodárce, vládce, soudce a Pán. K Němu se shromáždí všechny národy světa. Před Ním se skloní každé koleno na nebi i na zemi, budou ho poslouchat lidská pokolení. Čteme také o oslátku, na kterém Pán vjel do Jeruzaléma na začátku týdne, kdy byl ukřižován. Jeho krví jsme očištěni – ti, kdo věří v Krista, vyprali svá roucha v krvi Beránkově a v kalichu si připomínáme Jeho smlouvu s námi. To je Juda. To je zaslíbení Mesiáše z úst Jáкова dva tisíce let před jeho příchodem. V Něm je hojnost a bohatství, sytí, povzbuzuje a občerstvuje naší duši, dává a udržuje duchovní život. V něm máme mléko duchovního pokrmu i víno radosti a veselí.

Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! (Iz 55,1)

Zabulón – uchopení příležitosti (v. 13)

Jako pátý je uveden desátý Jákobův syn, šestý syn Leji, Zabulón. Zabulón je popsán jako ten, kdo se rozloží až k moři. Území Zabulóna nakonec nesahalo až k břehům Středoziemního moře, ale mohlo. Ale bylo na březích Galilejského moře, kde žil náš Pán. Tam kotvily lodě, tam Pán vstupoval na lodě, aby odtud kázal, tam povolával ty, kdo se vydávali na lodích na moře – prosté rybáře, aby byli jeho učedníky.

Izraelci nikdy nebyli velkými mořeplavci jako například Feničané nebo Pelištejci ze Sidónu. Ale rozložili se až k moři a možná měli příležitost, kterou nevyužili. Příležitosti přicházejí a zase mizí – Boží slovo nás povzbuzuje k tomu, abychom byli odvážní a chopili se jich, využili je a oslavili Boha, který nám je dává a vede nás do nich.

Isachar – slabost pohodlnosti (v. 14–15)

Za mzdu najatý – devátý syn Jákoba a pátý syn Leji. Starší bratr Zabulóna. Kostnaný nebo také silný osel. Má rád pohodlí, rád si užívá. Uviděl, jak rozkošná je země. Toto pohodlí ho dovedlo mezi ohrady. Je ochoten vyměnit svou svobodu za pohodlí. Raději sehne hřbet a bude nosit břemena, jen aby mohl mít svůj klid a pokoj.

Dnes je mnoho lidí jako Isachar. Chtějí mít svůj klid. Za chléb a hry vymění pravdu a svobodu. Tvrdá práce, která je tady popisovaná, práce na poli, manuální práce – to není nic špatného. Ale špatný je postoj lidí, kteří říkají, že takto jim to stačí. Tvrdě pracují a po práci chtějí odpočívat. Nebudou se zabývat dalšími věcmi. Mají svou práci a užitek z ní, co by chtěli víc. Je jednoduché spokojit se s takovými dobrými věcmi a nedbat na to, co je správné a pravdivé. Máme žít tichým a klidným životem a živit se prací svých rukou. To je správné. Ale vedle toho nás Boží slovo volá také k tomu, abychom usilovali o právo a spravedlnost, abychom nežili lhostejně ve společnosti, do které nás Pán postavil.

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Mt 5,14–16)

Dan – nebezpečná vychytralost (v. 16–18)

Dan je vyvýšen mezi bratry podobně jako Juda. Povede pře svého lidu. Je popsán jako had, jako zmijs, která uštkne koně, až se jezdec skácí. To je zvláštní přirovnání. Boží slovo nás vede k tomu, abychom byli „obežřetní jako hadi“ (Mt 10,16). Dan bude svým uměním, politikou, překvapením získávat moc nad svými nepřáteli a bude radit

ostatním. Bude lstivý jako had. Přesto je a bude jedním z kmenů Izraele. Jedním ze soudců v Izraeli z kmene Dan byl Samson, muž, který vynikal svou silou. Přesto obvykle neporážel Pelištejce v otevřeném boji, ale jednal lstivě jako had a tak jim způsoboval velké škody. V souvislosti s Danem také Jákob připomíná spasení.

Ve tvou spásu naději jsem složil, Hospodine! (Gn 49,18)

Trochu to vypadá jako povzdech starého muže, kterému dochází dech a tak volá k Bohu o pomoc. Mimochodem je to jediná přímá zmínka Boha v této kapitole. Je zde také jediná přímá zmínka spasení v celé knize Genesis. O spasení se mluví v knize Genesis hodně, ale toto je jediné místo, kde je použité slovo spása. Umírající patriarcha, jehož víra byla v posledních letech obnovena a velmi se upevnila, chválí svého vykupitele. Přiblížil se okamžik, kdy se jeho naděje stane skutečností a tak si připomíná Hospodina.

Gád – sláva vítězství (v. 19)

Gád bude bojovným kmenem. Bude čelit mnoha útokům – je to jeden z kmenů, které zůstaly za Jordánem, který byl přirozenou hranicí proti útočníkům. Gádovci byli bojovníci:

Z Gádovců přešli k Davidovi do skalní skrýše na poušť udatní bohatýři, schopní bojovníci vyzbrojení štítem a oštěpem, s tváří lvů a hbitostí gazel na horách. (1Pa 12,9)

Gádovci čelili neustálým útokům Amonců a Moábců. Jejich nepřátelé je budou svírat, ale oni jim vpadnou do zad. Skutečně byli za vlády krále Davida Moábcí a Amónci pokořeni a úplně porobeni. Matthew Henry přirovnává Gáda k duši křesťana, která je často utlačovaná a soužená hříchem. Svírají ji zástupy zkaženosti, ale boj je Hospodinův a Boží milost z tohoto boje vždycky vychází jako vítěz. A víc než vítěz, neboť „v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval“ (Ř 8,37).

Ašer – výsada spokojenosti (v. 20)

Ašer slyší požehnání hojnosti a spokojenosti. Ašer znamená Blahoslav, tedy požehnaný, blahoslavený. A skutečně jím je. Požehnání je známkou křesťanského života:

Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt.

(Ž 32,1)

Ašer byl požehnan množstvím chleba a hojností lahůdek. Bůh nám dává i takové věci. Nezaopatřuje nás jenom každodenním chlebem, ale dává nám také lahůdky a tučné věci, což znamená to nejlepší, co je možné dostat. Ale stejně jako tehdy i dnes je to tak, že lahůdky nejsou na každý den. Je to něco výjimečného. Jeden kmen z dvanácti byl takto požehnan, ne dvanáct. Jsou zde vzácné, luxusní věci, ale nejsou to věci na každý den. Jsou výjimečné, a proto jsou vzácné. Pokud zevšední, tak svět bude horší – a to je něco, co můžeme vidět na celé západní společnosti. Luxus se stal normou, ale život se nestal lepším – spíš naopak. Musíme být vděční za hojnost a blahobyt, které máme. Ale zároveň, moji milí, musíme činit pokání a volat k Bohu o slitování, protože tento blahobyt je jasnou známkou přicházejícího Božího soudu.

Neftalí – potřeba aktivity (v. 21)

Vypuštěná laň je Neftalí. Je těžké přesně porozumět tomu, co zde měl Jákob na mysli, ale zdá se, že mluví o aktivitě, živosti, vitalitě, elánu, svěžesti. Aktivní život je spokojený život, zatímco život, kterým se člověk snaží jen tak proplout, je velmi nebezpečný. Boží slovo připomíná křesťanům, že mají být aktivní, mají vykupovat čas, nepromrhat a nepromarnit svůj život neplodnými a zbytečnými aktivitami. Jaké aktivity jsou vítané?

*Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým
dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.*

(Da 12,3)

Promlouvá úchvatnými slovy – jak vítané jsou kroky těch, kdo přinášejí dobrou zprávu. Šíření evangelia je tou nejlepší cestou, jak můžeme druhým dopomáhat ke spravedlnosti.

Na samotném konci jsou Jákobovi milovaní synové, synové Ráchel.

Josef – radost prosperity (v. 22–26)

Následující verše jsou věnované milovanému Josefovi. Na Josefovu hlavu se snáší největší požehnání. V porovnání s bratry –

a zvlášt' s některými – je skutečně hojnost požehnání. Přestože naplnili Josefa hořkostí, kterou zakoušel, když byl prodán jako otrok do Egypta, tak tak rozkvetl jako réva a jeho ratolesti už přelézají zeď. Je to požehnání hojnosti, plodnost, svěžesti, prosperity:

*Požehnání tvého otce překonají požehnání horstev věčných,
pahorků dávnověkých dary vytoužené. Ať přijdou na hlavu
Josefovu, na temeno zasvěcence mezi bratry. (Gn 49,26)*

Josefovo požehnání je především materiální. Měl převyšovat své bratry, ale kvůli pýše Efrajima a kvůli jeho odpadnutí (Oz 4,17 *Společněm modlářských stvůr se stal Efrajim.*) nedošlo k plnému naplnění tohoto požehnání. Nikdy to nebylo takové, jaké by to mohlo být.

Benjamín – hodnota schopnosti (v. 27)

Benjamín je popsán jako vlk. Agresivní, bojovný, co uchvátí, to už nepustí. Benjamín byl jeden z nejmenších kmenů, přesto byl jeden z nejbojovnějších. Jednoruký soudce Ehúd, který zabil tlustého krále Eglóna, byl Benjamínek. První izraelský král byl Benjamínek. A našli bychom další, kteří byli odvážní, bojovní a mocní. Z Nového zákona známe apoštola Pavla, který byl také Benjamínek a který svým kázáním naplnil rozsáhlou oblast mezi Jeruzalémem a Římem evangeliem.

III. Smysl a cíl proroctví (v. 28–33)

Se jmény svých milovaných synů na rtech Jákob umírá a před námi je otázka, jaký smysl mělo toto proroctví. Jak mu máme rozumět? Podívejme se rychle na tři věci:

Proroctví upíná náš pohled do budoucnosti

Máme stále tendenci žít s očima upřenými na přítomný okamžik. To není úplně špatně. Potřebujeme stát pevně nohama na zemi. Ale musíme také vědět, že náš život není jenom o dnešku. Proto potřebujeme proroctví. Ukazují do budoucnosti. Toto proroctví ukazovalo budoucnost Jákobovým synům v Egyptě a po nich jejich

potomkům, kteří z Egypta pod vedením Mojžíše odcházeli. Naše naděje je v budoucnosti u Boha.

Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. (1Pt 1,4–5)

Proroctví nám ukazuje, jak máme žít nyní ve světle budoucích věcí

Zaslíbení dané Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi vedlo jejich syny k tomu, aby žili svatě a očekávali na Hospodina. Nevedlo je k pasivitě nebo k tomu, že by se zabydleli v Egyptě nebo splynuli s pohany. Podobně nám připomíná:

Den Páně přijde, jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žářem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. (2Pt 3,10–13)

Proroctví nám má ukázat, jak máme žít. Mnozí křesťané se zabývají proroctvími, ale hledají v nich spíš nějaké zajímavosti, kuriozity, soustředí se na neplodné detaily, ale uniká jim, jak mají žít ve světle těchto proroctví. Víme, že se Pán vrátí. Slíbil to a my si můžeme být jistí, že svůj slib splní. Ale nikdo nemůže detailně říci, kdy a jak přesně se to stane. A konec konců – to není ani podstatné. To podstatné je, abychom v onen den nebyli zahanbeni.

Některá proroctví jsou varováním před tím, co by se mohlo stát

Mnohá proroctví se do detailu vyplnila nebo vyplní. Ale jiná proroctví byla dána proto, aby nás varovala před tím, co se stane, pokud neposlechneme Boha a nebudeme činit pokání. Typickým příkladem je Jonášovo proroctví pro Ninive. Slyšeli, co se má stát, ale činili pokání a Bůh odvrátil svůj hněv. Především pro ty, kdo

neznají Krista, jsou proroctví varováním. Ale mnohá proroctví jsou varováním i pro ty, kteří Krista znají. Proroctví je voláním k pokání, protože odhaluje Boží hněv kvůli hříchu. Pro ty, kteří znají Krista je proroctví výzvou a motivací ke svatému životu a k aktivnímu čekání na Kristův druhý příchod:

Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte. (1Te 4,16–18)

UVIDÍ, KOHO PROBODLI ... (ZA 12,10)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

V těchto dnech si připomínáme ukřižování Pána Ježíše Krista. Jeho kříž a jeho vzkříšení máme na paměti každou neděli a nejenom v neděli, ale každý den, protože každý den našich životů je den milosti. Je to milost, kterou jsme obdrželi právě na základě díla Pána Ježíše Krista. Ale dnes je Velký pátek a křesťané si tradičně připomínají ukřižování Pána. Proto chci, abychom otevřeli Písmo a podívali se na jeden verš z proroka Zacharjáše.

Zacharjáš spolu s prorokem Ageem prorokovali v době po návratu Izraele z babylónského zajetí, když se stavěl druhý chrám, tedy někdy kolem roku 520 př. Kr. Pět set padesát let před ukřižováním a před vylitím Ducha svatého Zacharjáš prorokuje, co se stane a jak to bude. Podíváme se na verš 12,10, který ukazuje na ukřižování Pána Ježíše Krista. Na Velký pátek byl Pán Ježíš odsouzen a vydán Židům, byl ukřižován a byl pohřben. Jan říká, že se naplnilo proroctví – uvidí, koho probodli (J 19,37). Podívejme se nyní na toto proroctví ze tří úhlů pohledu z hlediska času – nejprve jako na zaslíbení spasení, dále na naplnění tohoto proroctví z přítomné chvíle, kdy došlo k těmto událostem na Golgotě a nakonec se podíváme na toto proroctví jako na minulou událost, tedy z naší současné perspektivy, jako na základ naší víry a nepohybný pilíř evangelia.

I. Zaslíbené evangelium

Ve dvanácté a třinácté kapitole je klíčovým slovem „onen den“ – je to tu celkem devětkrát (12,3.4.6.8.9.11, 13,1.2.4). Nedávno jsme mluvili o tom, jak se apoštolové dívali na starozákonní proroctví, jak je aplikovali na dílo Pána Ježíše Krista a vztahovali je na církev. I v tomto proroctví se mluví o Izraeli. Ale i toto proroctví můžeme

jednoduše vztáhnout na církev. Nový zákon mluví o tom, že desátý verš se naplnil na Pánu Ježíši Kristu. Pokud tomu tak budeme rozumět, jasně vztáhneme tyto události na Kristovo ukřižování, na vylití Ducha v den letnic a na záchranu Božího lidu. Podívejte se na začátek a konec 13. kap.:

V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty. (Zach 13,1)

Věříme, že my pohané jsme stejně jako Židé spaseni milostí Pána Ježíše Krista (Sk 15,11). Tento pramen spásy vytryskl na kříži Golgoty. V Kristových ranách je náš život. V knize Skutků je popsáno, jak se tento pramen spásy, čistý proud života, který zbavuje hříšníka nečistoty a hříchu, rozlil z Jeruzaléma přes Judsko a Samařsko až na sám konec země. K naprosté většině národů, které žijí na tváři země, se už dostalo evangelium o spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista. To neznamena, že je hotovo. Stačí, když se podíváme do naší země. K nám přišlo evangelium před nějakými třinácti stoletími a možná ještě dřív. Rozlilo se v této zemi jako povodeň, a to hned několikrát. Co z toho máme? Když v roce 1781 císař Josef vyhlásil Tolerance patent, v obci Vysoká pod Řípem se po sto padesáti letech rekatolizace všichni obyvatelé kromě dvou rodin přihlásili k reformovanému vyznání víry. Postavili kostel pro sedm set lidí, měli faru, školu. Co je z toho dnes? Státem chráněná kulturní památka! Zbyl prázdný kostel. A po reformovaných křesťanech bychom v obci Vysoká nejspíš pátrali marně. Znovu musí někdo jít a přinést tam evangelium. Každá další generace lidí na světě potřebuje slyšet evangelium, protože není jiná cesta ke spasení než Pán Ježíš Kristus a není jiná moc ke spasení než evangelium Kristovo. Tento pramen spásy vytryskl na kříži Pána Ježíše Krista. A podívejte se na poslední verš třinácté kapitoly:

*Tu třetinu však provedu ohněm. Přetavím je, jako se taví stříbro, přezkouším je, jako se zkouší zlato. Ti budou vzývat mé jméno a já jim odpovím. Řeknu: ‚Toto je můj lid.‘
A oni řeknou: ‚Hospodin je můj Bůh.‘ (Zach 13,9)*

O kom se tu mluví? O vykoupených. O všech těch, kteří mají obřezané srdce. O těch, kteří nebyli lid, ale Bůh je učinil svým

lidem, tedy o církvi Kristově. A desátý verš dvanácté kapitoly je dobrým klíčem k tomuto porozumění. Tento verš jasně určuje, o jaký den se jedná – je to den spasení, den, kdy uvidí, koho probodli, den, kdy na Davidův dům bude z výše vylit Duch.

Až bude na nás vylit z výše duch, poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa. (Iz 32,15)

To jeden, kdy rozkvetete spasení, kdy vytryskne pramen, který očistí každou nevěrnost a každý hřích Božího lidu, tedy těch, které si Bůh před stvořením světa vyvolil a v konkrétním čase povolal k víře a k pokání a k následování Pána Ježíše Krista. To jsou velká a slavná zaslíbení Starého zákona, která ukazují přímo na Pána Ježíše Krista a na jeho dílo. Už v době Starého zákona tato zaslíbení měla moc zachránit, protože pro starozákonní Židy to bylo slovo víry, evangelium. Oni ještě nerozuměli tomu, na koho přesně to ukazuje, protože Pán Ježíš ještě nebyl zjeven, ale mohli rozumět tomu, že Bůh dá Spasitele z domu Davidova, potomka Davida, který vykoupí svůj lid.

Šest století před Pánovým příchodem tady bylo proroctví, které ukazovalo na něj, ukazovali na jeho smrt a na jeho dílo. Uvidí, koho probodli. Budou nad ním naříkat jako nad smrtí jednorozeného. Je tady Syn, jednorozený, tedy jediný, jedinečný, zaslíbený, a je tu řeč o jeho smrti. Vzpomeňte si, jak učedníci nechápali, když Ježíš mluvil o tom, že musí jít do Jeruzaléma a tam musí zemřít. Petr ho dokonce chtěl zastavit a odvrátit Pána od této cesty. Nepochodil, a slyšel strašná slova – satane, jdi mi z cesty. Dokonce ještě i po ukřižování byli učedníci nechápaví – vzpomeňte si na ty dva, kteří šli do Emauz v neděli ráno, ke kterým se Pán připojil. „Proč jste smutní?“ „Ty nevíš, co se stalo?“ (Jak se asi cítili, když nad touto otázkou přemýšleli po cestě zpátky do Jeruzaléma, když se jim dal Pán poznat?) „Mocného proroka ukřižovali a on zemřel, a my jsme mysleli, že to je ten, který má vykoupit Izrael ...“ Co Izajáš 53? Co Žalm 22? Co Zacharjáš 12,10? Co Jonáš a jeho znamení? Co všechna ta další místa, která mluví o tom, že Mesiáš musí trpět a bude zabit? Moji milí, tohle je duchovní slepota, která byla před Kristovým křížem a vylitím Ducha svatého, a která je tady i nyní. I my sami jsme byli úplně stejně slepí

a nechápaví, vůbec jsme nerozuměli Boží cestě spasení, byla pro nás stejným pohoršením jako pro Petra, a mysleli jsme si (přínejmenším někteří z nás), jak moc nejsme duchovní, jak rozumíme těm neviditelným věcem, a přitom jsme o nich neměli ani páru. Stejně slepí jsou nevěřící lidé kolem nás. A jedinou cestou pro starozákonního Žida bylo spolehnout se na Boží zaslíbení. A nejenom pro Žida, ale také pro pohana, protože když se podíváte do Starého zákona, uvidíte také docela dost pohanů, kteří uvěřili a byli zachráněni. Uvěřili Božím slibům. Dokonce v galerii svědků víry v listu Židům, v kapitole 11, je nevěstka Rachab, pohanka, která věřila a proto nezahynula s nevěřícími (Žd 11,31). A našli bychom řadu dalších.

Evangelium bylo zaslíbeno. A zaslíbené evangelium je stejnou mocí ke spasení, jako dokonané evangelium. Je to evangelium! Je to Mesiáš, který zachraňuje. Jsme spaseni milostí Pána Ježíše. A to nás vede ke druhému bodu dnešního kázání:

II. Realizované evangelium

Pět a půl století před narozením Pána Ježíše Krista prorok Zacharjáš mluví o jeho díle, mluví o jeho smrti, mluví o vylití Ducha, mluví o očistění od hříchů. Mluví o velikém dni, kdy Bůh bude jednat a bude to den soudu i den spasení. Dobře známe tu událost – nejstrašnější událost lidských dějin, kdy lidé ukřižovali Božího syna, který se stal člověkem, kdy Bůh Otec na svého Syna vylil svůj hněv kvůli našim hříchům. A současně nejpožehnanější den v dějinách lidstva, kdy za naše hříchy bylo zapláceno převzácnou krví Kristovou. Den milosti a den soudu, den spasení a den Božího hněvu. Den zármutku a den radosti.

Všimněte si, jak dílo Spasitele souvisí s vylitím Ducha svatého. Proto mohl Jan Křtitel říkat lidem, že on je křtí vodou, ale za ním jde někdo, kdo je bude křtít Duchem svatým. Jan dával lidem návod, jak mají rozumět zaslíbením. A pak přišel v Janově službě den, kdy mohl natáhnout ruku, ukázat přímo na Ježíše a zvolat:

„Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa. To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve,

než já. Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael.“ Jan vydal svědectví: „Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“ (J 1,29–34)

Bůh Duchem svatým označil Pána Ježíše jako toho, kdo je zaslíbeným Spasitelem. A potvrdil to v den letnic, kdy byl vylit Duch na učedníky a potom na všechny, kteří věří ve jméno Pána Ježíše Krista. Boží zaslíbení se stalo realitou. Zaslíbené Slovo se stalo tělem. Boží syn se stal člověkem. Přišel jako potomek Davidův a označoval se jako Syn člověka – to je mesiášský titul z knihy proroka Daniela, kde někdo jako Syn člověka přichází k Věkovitému, který sedí na trůnu v nebesích:

A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno. (Da 7,14)

Pán Ježíš říkal – já jsem Syn člověka. Tím říkal, podle tohoto textu z Daniela, že je tím, kdo má být uctíván, komu patří vladařská moc, sláva i království. To nakonec řekl i svým učedníkům, když se s nimi loučil – ať již v modlitbě, kterou se modlil v horní místnosti, kde mluví o své slávě, nebo když se s nimi loučil při svém nanebevstoupení, kdy jim řekl, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Tím jim řekl, že tato slova z Daniela se stala skutečností. Ale ještě předtím se stala skutečností slova ze Zacharjáše, protože Pán Ježíš šel do Jeruzaléma, kde byl souzen, odsouzen a popraven. Nepřeberné množství starozákonních proroctví se naplnilo – šel jako beránek vedený na porážku. V Janovi jsme četli, jak si dělili jeho šat, jak losovali o jeho košili, která byla utkaná z jednoho kusu – Jan dodává, že se naplnila Písma. V Žalmu 22 čteme o tom, že mu budou probodnuté ruce a nohy, což v době, kdy to David psal, ještě nedávalo valný smysl, protože Římané přišli s ukřižováním až o něco později. Z téhož žalmu je, jak ho obklopili jako smečka,

kteřá na něj dorážela, z téhož žalmu je volání „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil.“ Byl přibit na kříž spolu se zločinci – a i v tu chvíli jedná jako Spasitel a zachraňuje jednoho z těch, kdo jsou popravováni spolu s ním. V té nejhorší chvíli, kterou v tomto těle prožil, prosí Otce, aby odpustil těm, kteří ho křižovali, protože nevědí, co činí, odpouští hříchy zločinci, který se mu ještě před chvílí posmíval, ale nakonec – protože slovy našeho proroctví – na něj byl vylit Duch milosti a proseb o smilování, mu Pán Ježíš říká ta známá slova: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43). Nakonec zvolal „je dokonáno“ a zemřel.

Oběma zločincům, kteří byli ukřižováni spolu s ním, byly zlomeny nohy, což vedlo k tomu, že se neměli o co opřít, takže se nemohli nadechnout a brzo zemřeli. Ale Ježíš zemřel ještě před nimi. Nebyla zlomena ani jedna kost, což jsou slova z Žalmu 34,21. Další proroctví, které se naplnilo. Místo toho mu jeden z vojáků dobře mířenou ranou probodl bok – ta rána byla vedená tak, že skrze bok hrot kopí pronikl pod žebra a nejspíš zasáhl i srdce. Bylo to ujištění o tom, že tento odsouzený je mrtvý. A Jan k tomu dodává, že se naplnilo proroctví proroka Zacharjáše – uvidí, koho probodli. V onen den! To je ten den, o němž mluvil prorok Zacharjáš – den milosti, den spasení. Den, kdy bylo dokonáno, den, kdy Pán Ježíš zvítězil, den, kdy vzal dlužní úpis, rukou psaný zápis, jehož ustanovení svědčila proti nám a zcela jej zrušil tím, že ho přibil na kříž.

Dlouhé hodiny, kdy visel na kříži, se mu posmívali, ale nyní zavládlo ticho. Lidé se rozcházeli a přemýšleli nad tím, co se stalo. Setník, který velel popravě, když viděl, jak Pán zemřel, vyznal, že to byl skutečně Syn Boží. A protože to byl římský voják, mohli bychom použít Pánova slova, která jednou řekl Petr a vztáhnout je na slova setníka – to ti nezjevilo tělo a krev, ale Otec, který je v nebesích. I když nemáme žádné další doklady, zdá se, že ten muž byl spasen. Ženy, které stály u kříže, nepochybně propukly v pláč. Naříkali nad jednorozeným Synem člověka. Už předtím, když ho vedli na popravě, nad ním ženy z Jeruzaléma plakaly. Další naříkaly nyní. Ale teprve v den letnic uviděli lidé v Jeruzalémě, koho probodli. Vzpomeňte si na Petrova slova, která kázal padesát dní po ukřižování:

Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. ... Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem. (Sk 2,23.36)

O něco později Petr kázal lidem v chrámu, potom co Bůh uzdravil od narození chromého muže u Krásné brány:

Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky. (Sk 3,15)

A o den později, když se postavili před veleradou a mluví o uzdravení toho chromého muže, říkají:

Vězte vy všichni i celý izraelský národ: Stalo se to ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého vy jste ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Mocí jeho jména stojí tento člověk před vámi zdráv. Ježíš je ten kámen, který jste vy, stavitelé, odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (Sk 4,10–12)

Znovu a znovu apoštolové mluví o tom, že Ježíš je ten, koho Židé nechali zabít, koho probodli. Staví jim ho před oči, aby ho viděli a uvěřili. Aby se upnuli k tomu, který byl zaslíben a který podle zaslíbení také přišel, zaplatil za hříchy svého lidu a každému, kdo v něho věří, hříchy odpustil a dal život věčný. To byla jejich jednoduchá zpráva, kterou Pavel shrnul v listu Korintským jednoduchými slovy: „My kážeme Krista ukřižovaného“ (1K 1,23). Není třeba nic jiného, protože tohle je evangelium, zde je moc ke spasení i ke zbožnému životu – v Kristu samotném, v moci jeho kříže, v odpuštění hříchů. A to už nás vede k poslednímu bodu dnešního kázání:

III. Dokonané evangelium

Na kříži Ježíš dokonal dílo spasení. Zaplatil za hříchy svého lidu, svou krví nás očistil, takže již není žádného odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši. Svou obětí usmířil Boží hněv a odstranil všechno nepřátelství, které bylo mezi námi a Bohem.

Starozákonní Izraelci se dívali dopředu, kam ukazovala jednotlivá zaslíbení, a skrze víru v tato zaslíbení byli zachraňováni pro věčnost. Učedníci viděli, jak se evangelium realizuje před jejich očima. Krok za krokem sledovali Pána Ježíše Krista, viděli, jak je jeho tvář obrácena k Jeruzalému, protože to bylo to místo, kde měl dokonat dílo spásy.

Nyní je dokonáno. To slovo nyní je velmi důležité, protože nyní už se všechno změnilo. Spasitel byl zjeven. Už není skryt za zaslíbení, ale už dokonat dílo spásy a naplnil všechna zaslíbení. Vrátil se zpátky do slávy, ale jeho svědkové dosvědčili jak jeho smrt, tak jeho slavné zmrtvýchvstání. Pod vedením Ducha svatého zapsali svá svědectví, abychom i my mohli mít před očima Ježíše Krista ukřižovaného. Bůh se postaral o to, aby všechny generace, které přijdou na svět po odchodu jeho Syna do slávy, mohli slyšet, vidět i číst o tom, kterého probodli. Abychom mohli naříkat nad smrtí jednorozeného Syna. Abychom měli podíl na Davidově vládě a na jeho království, abychom zakusili moc Ducha svatého a stali se svědky Pána Ježíše Krista. Nyní už se kvůli spasení nedíváme dopředu, ale díváme se zpátky, díváme se do historie, kde vidíme velikost Božího syna. Jdeme do Božího slova, čteme o Pánu Ježíši Kristu, a začínáme volat k Bohu a prosit ho o smilování. Bůh nám dal svého Ducha, který nás táhne k Bohu samotnému a tedy k Pánu Ježíši Kristu.

A podívejte se na to do našeho textu – všimněte si pořadí, v jakém jsou zde věci zapsané. Nejdřív je tady Duch modliteb a proseb o smilování. Bez tohoto Ducha, a jedná se o třetí osobu Boží trojice, bychom nikdy nevolali k Bohu, nikdy bychom ho neprosili o slitování. Dokud Duch svatý nezačne pracovat v životě člověka, člověk se sám od sebe nikdy nebude chtít setkat s Bohem, nebude chtít volat k Bohu, nebude prosit o smilování. Důvod je jednoduchý – je to lidský hřích, který zaslepuje a zatvrzuje. Lidé nerozumí tomu, že jsou ztraceni. Možná se jim zdá, že jsou ztraceni fyzicky, protože by toho chtěli mít mnohem víc, ale nemají, a přitom vůbec nechápou, jak je to hrozné, že jsou ztraceni duchovně. Nemají žádný vztah s Bohem, nemají pokoj s Bohem ani s lidmi. Nemají skuteč-

nou radost, která pramení jenom ze vztahu s Pánem Ježíšem Kristem – to je radost, která zůstává navzdory okolnostem. Vzpomeňte si, jak Pavel a Silas zpěvem oslavovali Boha – kde? Ve filipském vězení, zbičovaní a bolestivým způsobem spoutaní. Jak je možné, že se takto radovali? Ne, nebyli duševně nemocní, ale měli vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Ale bez Krista zůstávají lidé v duchovní temnotě. Když Duch svatý nepracuje v jejich životě, nevidí a nechápou, kdo je Pán Ježíš Kristus. Nepotřebují se modlit a prosit o smilování. I když se dějí těžké věci v jejich životech, nevede je to k Bohu. Protože žádné okolnosti, žádné těžkosti ani problémy nepřivedou člověka k Bohu. Jenom Duch svatý to může udělat. Jenom on může dát člověku nové srdce, jenom on může otevřít člověku jeho duchovní oči, aby člověk viděl, koho probodli.

I kdyby člověk svým rozumem stokrát chápal, kdo je Ježíš Kristus a co se stalo na kříži Golgoty – a jsou to historické události, takže je možné je pochopit rozumem, je možné k nim dospět pomocí lidské logiky – bez Ducha svatého to vůbec nic neznamená. Duch svatý přišel, aby vydal svědectví o Pánu Ježíši Kristu (J 15,26; 16,14). Bere zapsané Boží slovo a používá ho, aby zjevoval pravdu o Kristu, aby se z této pravdy stala živá skutečnost pro člověka, který tuto pravdu přijímá.

Když Duch začne pracovat, člověk začne volat k Bohu. To, že volá k Bohu, je dílem Boží milosti a důkazem toho, že Duch Boží už pracuje. A v Bohem určeném čase se člověku otevrou oči, takže vidí svým duchovním zrakem Pána Ježíše Krista, jako kdyby byl doslova vymalovaný před jeho očima. To jsou slova apoštola Pavla, která napsal křesťanům do Galacie, kteří chtěli přidat k Boží milosti ještě nějaké své vlastní skutky:

Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! (Ga 3,1)

Toto je to, čeho nebo spíš koho se musíme držet a na čem doopravdy záleží – Ježíš Kristus ukřižovaný. Držíte se ho? Lpíte na něm celým svým životem? Vidíte toho, kterého probodli? Vidíte svůj podíl, kterým je váš hřích? Naříkáte nad tím, co jste svým hříchem způsobili? To je důkaz Božího díla ve vašem životě. Jenom

se dál pevně držte této milosti a nedovolte, aby vás něco ve vašem životě, aby vás o tuto milost připravilo. Skončím slovy apoštola Pavla, která další církvi, do Kolos. Nemohou to být jiná slova než slova o Pánu Ježíši Kristu:

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapuště kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. (Ko 2,6–7)

Nyní je čas milosti, nyní je tady onen den, kdy z nás Bůh učinil svůj lid, proto mu vzdejte chválu a s radostí následujte Pána Ježíše Krista. Hleďte jeho samotného a jeho království. A všechno ostatní vám bude přidáno. Amen.

KAŽDODENNÍ ZAMYŠLENÍ Z KNIHY PŘÍSLOVÍ

Tato zamyšlení na webu Soli Deo Gloria mají sloužit k rozjímání nad Božím slovem a k povzbuzení v následování Pána Ježíše Krista.

1. dubna

Bude-li naslouchat moudrý, přibude mu znalostí, a rozumný získá schopnost porozumět přísloví a jinotaji, slovům mudrců i jejich hádankám. (Př 1,5–6)

Boží slovo zve k naslouchání, rozšiřování znalostí, učení se schopnosti rozumět a rozlišovat. Zve moudré, volá rozumné, aby byli ještě moudřejší a rozumnější. Počátkem moudrosti je bázeň před Hospodinem, takže na prvním Bůh volá ty, kdo se ho bojí a uctívají ho, kdo se mu klaní a koří se před ním. Takoví mohou být jako David, který byl prozíravější, než všichni jeho učitelé, protože přemýšlel o Božím slově, rozjímal o Hospodinových svědectvích (Ž 119,99). To je ono volání k naslouchání – poslouchej Slovo, drž ho ve svém srdci, naplň jím svou mysl a ono promění tvůj život, tvá slova i tvé skutky. Buď rychlý k naslouchání a pomalý k mluvení. To je chození s Pánem a život ve společenství s ním.

2. dubna

... tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha. Neboť moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst. (Př 2,5–6)

Kopání v Božím slově, hledání Boha, hlasité přivolávání moudrosti, žízeň a hlad po ní vedou křesťana k porozumění toho, co je bázeň před Hospodinem. Zde začíná moudrost. Bůh jí dává, pochází z jeho úst, je v jeho Slovu zapsaném a v celé své plnosti je obsažena v jeho Slovu vtěleném, v Pánu Ježíši Kristu. Zakoušet bázeň před Bohem, tedy strach z Boha, z jeho velikosti, slávy, svatosti, dokonalé spravedlnosti, lásky i odpuštění to je ohromná milost, kterou dostáváme a která nás vede k úžasu nad dílem našeho Vykupitele, Pána Ježíše Krista. Duch svatý používá zapsané Slovo a probouzí naši lásku k Bohu a vede nás do hlubšího společenství s Božím synem.

3. dubna

Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. (Př 3,5–6)

Ústy Šalomouna zní dobrá zpráva ve Starém zákoně. To je výzva evangelia, které ještě není zjevené. Ale jeho pravda a moc ke spasení je i v tomto jeho zárodku. Upni se celým srdcem k Bohu, spolehej na něj, a ne na sebe, důvěřuj Bohu a ne své vlastní rozumnosti. Poznávej Boha na všech svých cestách, ptej se nikoliv proč se mi to děje, ale co se mám naučit, co mi to říká o Bohu, o jeho milosti, o mně samotném. To je cesta chození s Pánem. A je spojená s úžasným zaslíbením – on sám napřímí tvé stezky. On sám tě bude střežit, on sám nad tebou bude bdít, nenechá tě sejít z cesty, ani nedopustí, aby ses mu ztratil.

4. dubna

Cestě moudrosti jsem tě učil, vodil tě stopami přímosti. (Př 4,11)

Zbožný otec vyučuje svého syna a učí ho moudrosti, která začíná u bázně před Hospodinem. Vede ho do Božího slova, přivádí ho do Boží přítomnosti na modlitbách, učí ho jednat s pohledem upřeným ke Kristu. To je cesta přímosti. Žádné křivolaké pěšiny tělesné moudrosti, která vede ke zlu a špatným skutkům, ale jednoduché a přímé evangelium Kristovo, které vede k dobrému jednání. Bůh takto vyučuje každé své dítě – dal nám své Slovo a vložil do nás svého Ducha, abychom se učili chodit cestou moudrosti, cestou poznávání Boha a jeho záměrů s námi. I když často vidíme jenom na jeden další krok, při pohledu zpět zjišťujeme, že nás vodí přímou cestou, která vede ke slávě jeho Syna Ježíše Krista.

5. dubna

Nevysleduješ stezku života, její stopy se motají, nevíš kam. (Př 5,6)

Paní Hloupost v postavě cizí ženy vypadá možná na první pohled lákavě (Př 5,3), ale při troše trpělivosti může nakonec každý rozpoznat, o koho se jedná. Chybí jí cosi zásadního, co dává jas tváři a radost srdci, stezka života. Je nečitelná, nesrozumitelná, chaotická, nejasná a rozhodně ne přímá. Tak vypadají životy všech, kdo hloupost následují. Ale ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota,

věrnost, tichost a sebeovládání – takový život září jednoduchostí, čistotou a přímostí. To je proměna, která vyrůstá z každodenního následování Pána Ježíše Krista. Jeho blízkost narovnává cestu a prosvěcuje celý způsob života. Jeho věrnost vede nohy všech, kdo ho milují, stopami pravdy a jeho přítomnost vkládá do úst píseň chvály.

6. dubna

Ničemný člověk, muž propadlý ničemností, má plná ústa falše. (Př 6,12)

Pán Ježíš jasně vysvětluje, že čím je naplněné srdce, tím budou naplněná také ústa (Mt 12,34). Člověk, který má ve svém srdci ničemnost, nemůže mít ústa naplněná čistými, spravedlivými, pravdivými, upřímnými a dobrými věcmi. Z jeho úst budou vycházet falešná slova, převrácené myšlenky, prázdné sliby, nic neříkající fráze. Špatný strom nemůže nést dobré ovoce (Mt 7,18). Z jednoho pramene nemůže vytékat dvojí voda, sladká i hořká současně (Jk 3,11). Znovuzrozené srdce se pozná podle ovoce, protože z něj bude vycházet to, co je „pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fp 4,8). Z takového srdce vytéká láska k Bohu a je naplněná Kristovou milostí.

7. dubna

Moudrosti řekni: „Jsi moje sestra“, rozumnost nazvi svou příbuznou. (Př 7,4)

Kéž by se Boží moudrost stala mou sestrou! Srdce křesťana touží po takové blízkosti Boží, po takovém vztahu s Bohem, jaký je mezi sourozenci. Jak bych mohl nazývat rozumnost svou příbuznou? Pokoření před Bohem, vzývání jeho jména, nové narození z Ducha svatého, přijetí do Boží rodiny – to je začátek cesty moudrosti, začátek vztahu s rozumností. Bez poznání toho, který je světlem světa, zůstává člověk ve tmě – a i když i přirozeného člověka může Bůh zahrnout svým milosrdenstvím a dát mu mnoho lidské moudrosti, bez nového srdce zde chybí světlo, které osvětluje hlubiny duše a dává vhled za oponu viditelného světa. Spěcháme ke Kristu, k jeho kříži, k jeho nohám, protože tam začíná náš vztah s moudrostí, která je shůry.

8. dubna

Všechny jsou správné pro toho, kdo porozumí, přímé těm, kdo naleznou poznání. (Př 8,9)

Kdo poznal Boží milost, tomu otevřela oči, mysl i srdce. Nyní vidí, rozumí, zakouší. S radostí přijímá všechno, co přichází do jeho života jako dar od Boha, jako dílo jeho milosti, které je správné, dobré a požehnané, protože „všechny věci napomáhají k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Ř 8,28). Tato slova jsou prostřednictvím Boží moudrosti vyryta do hloubi milujícího srdce, takže může i uprostřed soužení a v největší temnotě jít po přímé cestě a chválit Boha. Někdy je chvála smísená se slzami bolesti, zármutku nebo trápení, ale vždycky nakonec tato chvála vítězí a přemáhá každou bolest i soužení. Moudrost shůry naplňuje pokojem (Jk 4,17), protože nás přivádí do náruče milujícího Boha.

9. dubna

Kdo napomíná posměvače, dojde pohany, kdo domlouvá svévolníku, poskvrní se! (Př 9,7)

Požehnaný Stvořitel vede své děti k tomu, aby pečlivě rozlišovaly. Kdo to dělat nebude, poskvrní se. Boží dítě má rozpoznat, kdo je prostoduchý a kdo je posměvač. Prostoduchý, hlupák, prostáček, který nezná Boha, má naději, že získá výborné znalosti a poznání Boha, že se naučí bázni před Hospodinem a dojde moudrosti a s ní i spasení. Ale posměvač je jako divoká svině, které někdo hází perly – otočí se, perly zašlape do bahna a zaútočí na toho, kdo jim je hází. Svévolník se jenom vysměje Boží moudrosti i zvěsti evangelia. Je to pro něj bláznovství. Bůh dal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. To je naše evangelium, to je Boží moudrost pro každého, kdo slyší.

10. dubna

Kdo žije bezúhonně, žije bezpečně, kdežto kdo chodí křivolakými cestami, bude odhalen. (Př 10,9)

Bezúhonnost můžeme popsat také jako věrnost, spolehlivost, integritu, tedy soulad pravdivých přesvědčení, postojů a názorů s jednáním a mluvením. Jedná se o život v pravdě a ve světle. Bezúhonně žije ten, kde jedná v souladu s pravdou, kterou vyznává a na které staví. Proto nás Pán vybízí, abychom se opásali pásem pravdy (Ef 6,14), abychom se spoléhali na Slovo pravdy, tedy evangelium, abychom poznávali pravdu a byli vysvobozeni z moci tmy a lži. Pravda jde po přímé cestě, není skrytá, tajemná, nedostupná, nepředvídatelná. Pravda je přímá, rovná a spolehlivá a vede jediným směrem – k Pánu Ježíši Kristu. Jenom on je

cestou, pravdou a životem a toto trojí jde vždy ruku v ruce, zatímco křivolaké cesty lži vedou vždy do záhuby.

11. dubna

Spravedlnost přímé vysvobodí, kdežto věrolomní se lapí do svých choutek. (Př 11,6)

Cesta věrolomných je nebezpečná a zničující. Jejich charakter je převrácený, jsou to lháři, kteří klamou jiné i sebe. Pohltí je choutky jejich vlastního nitra, protože nemají žádné světlo, chybí jim upřímnost a jejich cesta se motá jako cesta opilce. Pohleďte ale na to, jak se k sobě mají spravedlnost s přímostí a vysvobození s pravdou! Spravedlnost vysvobodí ze smrti (Př 11,4), přímost ochraňuje před pádem. Spravedlnost je každodenní chození s Pánem v upřímnosti a jednoduchosti, je to život ve světle Pánovy blízkosti, který pramení z Kristovy spravedlnosti, ke které se dostáváme jenom vírou v dokonané dílo Pána Ježíše na kříži Golgoty. Den za dnem oblékáme jeho spravedlnost a jsme proměňováni od slávy k slávě.

12. dubna

Svévolníci budou podvráceni a nebudou již, kdežto dům spravedlivých obstojí. (Př 12,7)

Bůh neponechá na světě žádného svévolníka ani o vteřinu déle, než je to nutné. I když někdy Boží mlýny melou pomalu, můžeme si být naprosto jistí, že i melou zcela jistě. Před Boží svatostí neobstojí žádná svévole, žádný hříšník, nic nečistého ani nesvatého. Jenom to, co je svaté, obstojí věčně. Dům spravedlivého, který není postaven na základech z písku, ale stojí pevně zakotven na základech vykopaných hluboko do skály. Obstat může jenom dílo, které buduje Bůh sám. Když on staví, kdo by mohl bořit a když on boří, kdo by byl schopen cokoliv postavit? Skutečné Boží dílo je postavené z materiálu, který obstojí, neshoří v ohni Božího třibení, ale vytrvá a přinese slávu a chválu samotnému Bohu.

13. dubna

Světlo spravedlivých radostně září, kdežto svévolníkům svítlna hasne. (Př 13,9)

Spravedlnost, radost a pokoj z Ducha svatého jsou světlem, které prozařuje život Božího dítěte. Světlo poznání Boha a chození s ním,

světlo zdravého učení a dobrých skutků, světlo evangelia, které naplňuje srdce, proměňuje mysl a charakter a dává sílu ke službě druhým – to je radostné světlo, které září i uprostřed temnoty. I svévolníci by chtěli svítit, ale jejich svítilna hasne, protože není sycená ohněm Ducha svatého a láskou k Pánu Ježíši Kristu, ale sytí ji skutky těla (Ga 5,19–21), vlastním sobectvím a kdejakou špatností. Svévole nikdy nemůže vést ke světlu, vždycky jen hlouběji to temnoty hříchu. Ale na odhalené tváři spravedlivých se zrcadlí slavná zář Páně a tak jsou proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě (2K 3,18).

14. dubna

Oběť za vinu je pošetilcům směšná, kdežto u přímých nalézá zalíbení. (Př 14,9)

Přímí chodí cestami spravedlnosti, žijí v pravdě a ve světle, takže rozumí tomu, jak moc potřebují odpuštění hříchů. Pod sluncem není člověka, který by nehřešil, ale jenom přímí lidé jsou ochotní připustit, že je to také jejich případ a že kromě oběti za vinu nemají nic, čím by mohli usmířit hněv svatého Boha. Může ale nějaká oběť skutečně očistit člověka od jeho hříchů? Jakou cenu je potřeba zaplatit, aby mohla smýt urážku nekonečného Boha? Taková cena musí být nekonečná, a proto ji nemohl přinést nikdo jiný, než Bůh sám v osobě Božího syna. Jeho oběť přináší dokonalé očistění od hříchů a odpuštění, proto v ní přímí nacházejí zalíbení, a proto je také výsměch pošetilců tak strašným rouháním.

15. dubna

Hospodinu je ohavností cesta svévolníka, ale miluje toho, kdo následuje spravedlnost. (Př 15,9)

Bůh nemá zálibu ve svévoli, takže zlý u něho nemůže být hostem (Ž 5,5). Žádná cesta svévolníka neobstojí v Božích očích – jeho oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo (Ab 1,13). Proto je mu cesta svévolníka ohavností – a nejenom jeho cesta, která vede do záhuby (Ž 1,6), též na jeho domě spočívá Hospodinovo prokletí (Př 3,33), bude vyhlazen (Př 14,11) a i jeho oběť je Hospodinu ohavností (Př 15,8). Bůh miluje spravedlnost a právo, proto se mu svévole hnusí a proto také nachází zalíbení v těch, kdo následují spravedlnost. Je to důvod, proč si zamiloval a vyvolil svého Syna, který dovede právo k vítězství (Mt 12,20) a spolu s ním všechny, kdo hledají především jeho království a jeho spravedlnost.

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2022